1 page en langue française | **2 Seiten in deutscher Sprache**

Stindardul

Anul XV, Nr. 99, august—octombrie 1967 | Versandort: München; Redaktion: 808 Fürstenfeldbruck, Jägerstraße 17 | Einzelpreis 1 DM

Semnificația Columnei Traiane în cultura română

de E. LOZOVAN

Ne soseşte ştirea transportării la Bucureşti a mulajelor Columnei Traine. Astfel se întrupează o reverie veche a Românilor de pretutindeni.

La „stâlpul din Râm“ au visat Miron Costin şi Dimitrie Cantemir. Privindu-l li s'a revelat cărturarilor Şcolii Ardelene, lor feciorilor de iobagi, semnificaţia îmbătătoare a unei descendenţe imperiale. Sub semnul tutelar al Columnei Traiane şi-a lansat giganticele proiecte B. P. Hasdeu, magul precursor în toate. Tot din pietrele forului au desprins avântate versuri epice Bolintineanu şi Eminescu. Mai aproape de noi, vizionarul cu glas sacerdotal — care însuşi s'a definit „preotul cultului Romei“ — Vasile Pârvan, cel dispărut atât de timpuriu dar a cărui cenuşe e încă fierbinte, în preamărirea Columnei Traiane a găsit datoria vieţii sale. Emil Panaitescu, succesorul său, a realizat mulajele cu care azi se făleşte RSR.

Şi nu e Român, modest ori mândru, cu blazon ori în opinci, care odată ajuns la „stazione Termini“ la orice oră din zi sau din noapte, să nu izgonească toate gândurile afară de unul singur: pelerinajul în forul traian. Şi nimic nu poate egala emoţia aceluia care, într'o dimineaţă romană — rece şi sticloasă — se opreşte în capul drumului „via dell'Impero“. Întoarce indiferent spatele frumoaselor palate din Piazza Venezia. Nu acordă prea multă atenţie albului monument al lui Victor Emanuel — care totuşi reprezintă întruparea unui ideal geamăn cu al nostru: făurirea unităţii italiene. Nici nu se gândeşte că în for se află *lapis niger* „piatra neagră“ — una din cele mai venerabile mărturii ale limbii latine. Nu-i pasă de silueta Coliseului care se profilează la orizont. Ochii săi sunt numai pentru fossa din stânga, de unde izvorăşte mai imaculat decât orice pergament cel dintâi document al istoriei noastre. Pentru a-l pipăi aievea a venit pe jos din satul său badea Cârţan, ciobanul cu suflet de aur. Şi tot acolo, în faţa notabilităţilor romane, o femeie curajoasă şi inspirată — Smara, nepoata lui Grigore Alexandrescu — a exclamat: „Dacă voi veţi tăcea, aceste pietre vor striga dreptatea noastră!“

Metopele din forul traian au fost învestite de meşterii pietrari şi de toţi cei care le-au privit cu o putere vrăjită. Lucrul se verifică în prezenţa celeilalte columne, a lui Marcu-Aureliu. Mai bine conservată şi poate, artistic, mai frumos realizată ea nu ne spune nimic: nicio svâcnire în vine, niciun tremur sub pleoape.

Dacă în trupul de lemn al bisericuţei din Albac, cântată de Goga, a stat închis „tot bietul nostru plâns sărac“ — volutele puternice ale Columnei Traiane ne-au încins aspiraţiile cele mai temerare. Şi acum înţelegem mai bine îndemnul lui Vasile Pârvan: „Priviţi pe alba columnă din Roma povestea cea tristă a căderii Daciei. Sunt chipuri cioplite, în marmora rece, a marelui foc, care a topit două popoare într'unul“.

Privind reproducerea aceloraşi metope, o jumătate de secol mai devreme, Bolintineanu scanda şi el:

Es legiunile Romei din porţile
Castrelor, Istrul cură sub punţi
Unde molatecul Drava dă undele
Râului Istrul, venind din munţi. *(Traianida)*

Despre „gândul de piatră“ eminescian scrie şi Miron Costin, care i-a zărit ruinele când au mărs cu Dabija-vodă cu oştile la Uivar: „Traian împăratul după izbândă au căzut la apa Dunării unde şezând cu oştile, au adunat din toate acele părţi şi olate de lucrători, şi au zidit mare minune veacurilor pe urmă, pod de piatră peste Dunăre, cu turnuri de piatră, care se pomeneşte până astăzi Turnul Severinului“.

Dar citiorul lespezilor se înalţă tăcut şi solemn la marile tâlcuri ale istoriei. Stând de vorba cu împăratul său, Vasile Pârvan, ca un adevărat *Legatus Augusti*, dă seamă de isprăvile veteranilor justificând *honesta missio:*

„Am trăit, împărate, de când ne-a lăsat Roma şi până în ziua de astăzi, ca Daci, în sate, iar nu ca Romani, în oraşe. Rezistând în Dacia, împotriva tuturor veneticilor, reîntinzându-ne peste tot ţinutul dacic, dăinuind în simplicitatea, vitejia şi neînfricarea ţăranilor daci, — de abia azi, după optsprezece veacuri, ne putem iară gândi că suntem şi Romani. (...) Dar amarnic e, împărate, chipul hâd al urii, care de jur împrejur ne împresură. De când ne-a lăsat Roma singuri, numai cu focul de ură, de jur împrejur, am trăit. Ura lor însă — a tuturora — ne-a ridicat de-apururi peste toate cele lumeşti“.

În aceste fraze — pe care unii le vor socoti doar poetice — sunt enunţate riguros ştiinţific procesul ruralizării Daciei după parăsirea aureliană şi — înaintea lui Arnold Toynbee — rolul dinamic al „sfidării“ (challenge) în istorie. O formulare mai limpede nu se poate găsi: „Noi am înţeles ura lor, şi nu ne-am făcut negri la suflet: pentrucă ura lor era flacăra care ne făcea tari, pentrucă ura lor era cultul pe care cei răi îl consacrau geniului nostru, pentrucă ura lor însemna pentru noi moartea gata să ne înghită, moartea care ne făcea sublimi în gândurile noastre. Mărite ţie, Ură, a duşmanilor noştri: tu ne-ai împins pe înălţimi singuratice“.

Gândindu-se probabil la ultimele metope ale Columnei Traiane, în care vedem distrugerea dramatică a Sarmizegethusei, N. Iorga trasa pe Streiu la Haţeg aceste rânduri de jăratec: „Şi simt în sufletul meu, după atâtea sute de ani, durerea acelor mândri învinşi, cari n'au putut păstra nici limba pentru urmaşii lor şi cari au fost ponegriţi şi renegaţi dânşii în limba triumfătorilor. În numele zeilor păgâni cărora v'aţi închinat fără izbândă, pace vouă, strămoşi biruţi, cari aţi lăsat ca o moştenire de nenoroc neamului ce a pornit dela voi, neamului care în preajma cetăţii lui Decebal nesupusul a iobăgit cu trupul până ieri, ca să nu fie pe deplin slobod cu sufletul nici până în această zi când vă pomenesc numele în taina cruntă a pădurii voastre“.

Nu peste mult timp Columna Traiană se va ridica pe pământul care îi justifică existenţa. Şi nu ne îndoim de tălăzuirea sentimentelor ce ea va provoca în inimile contemplatorilor. Dacă dela distanţă a constituit steaua polară a culturii româneşti, cât de puternică va fi oare apropiata ei înrâurire? Din tărâmul nostalgiei, Columna Traiană coboară acum în realitatea românească; prestigiosul ei destin continuă.

◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

EXILUL

De ce am plecat?

De bine, nu pleacă nimeni.

Din cea mai adâncă vechime şi până astăzi, exilul a fost considerat, dacă nu printre pedepsele fizice, printre cele morale cea mai aspră.

Nu ne-a fost uşor să ne lăsăm ţara şi să plecăm.

Patria noastră însă, nu mai este adăpost, ci temniţă.

Patria noastră a devenit unealta de asuprire a regimului uzurpator.

Nu mai avem ţară, nu mai avem lege, nu mai avem libertate, nu mai avem nimic.

Pentru aceasta am plecat şi ca să putem spune lumii ce se petrece în ţară la noi, unde o minoritate violentă, prin ameninţare şi forţă şi cu sprijinul unei armate străine a pus mâna pe putere în stat şi se menţine la conducere prin suprimarea tuturor libertăţilor.

Un român care a ales exilul la 23 august 1967

După 23 de ani...

Aşadar, regimul dela Bucureşti, mobilizând toate mijloacele de propagandă, a reuşit să seducă pe unii mai puţin iniţiaţi, prezentând situaţia din România ca şi cum acolo totul se petrece ca în cea mai bună lume posibilă.

Nimic despre suferinţele îndurate timp de peste 22 de ani de poporul român — nimic despre lagărele şi inchisorile in care au fost exterminate de acest regim două generaţii: — nimic despre silnicia şi umilinţele impuse ţării.

Sub două aspecte guvernul comunist este interesat să reţină atenţia lumii: 1. pe plan extern — detaşarea de Uniunea Sovietică, deci independenţa; 2. pe plan intern — procesul de industrializare.

Ca să se poată judeca valoarea acestor pretenţii, trebuie pornit dela întrebarea: sunt ele sau nu reale şi cui folosesc? Poporului român, în nici un caz nu.

Totdeauna, în cursul vremii, regimurile politice au fost apreciate după serviciile aduse ţărilor respective.

Cum poate pretinde regimul impus de tancurile sovietice la cârma ţării că este independent faţă de Rusia, când pe opţiunile principale, Tratatul dela Varşovia şi CAER continuă să rămână lângă protectorii dela care-şi trage beneficiul puterii, schiţând pentru aparenţă un timid da... dar... şi continuând a ţine ţara în robie?

Democraţiile occidentale, menajând un regim care a distrus toate libertăţile şi tratând cu el, aduc un ultragiu nu numai suferinţei şi demnităţii ţării, dar însăşi ideei de democraţie.

In această tragedie a popoarelor subjugate de comunismul internaţional, omenirea trăeşte sub apăsarea unui conflict moral şi nimănui nu-i este îngăduit de a face tranzacţii cu legea morală.

Este intolerabil ca din cedare în cedare, libertatea să fie prăbuşită în fundul prăpastiei.

În această încleştare este angajat însăşi destinul patriei noastre.

Contestam oricui dreptul de a face concesiuni tiranilor în dauna popoarelor subjugate, căci nedreptatea făcută astăzi celor încătuşaţi, va fi mâine o ameninţare pentru toţi.

România stăbate una din clipele cele mai grave din istoria ei. Frontierele ţării sfâşiate, — independenţa şi însăşi sufletul naţiunei sunt ameninţate de distrugere.

Ţara a dat dovadă prin nenumăraţii martiri al opresiunei comuniste că nu acceptă servitutea unui regim impus prin fraudă şi siluire de o putere străină.

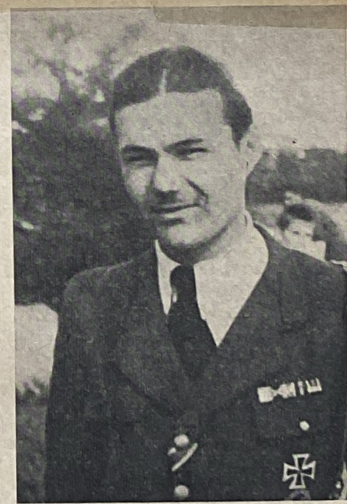
Şi nu este vorba numai de destinul nostru, în cauză se află însăşi existenţa civilizaţiei creştine.

Conformismul total care s'a impus popoarelor aservite a înnăbuşit glasul libertăţii.

(urmare in pag. 5)

Adjutant-şef aviator ALBU ALEXANDRU

A murit Busu, camaradul şi prietenul nostru din ceasul întâi. Busu era numele pe care-l căpătase Alexandru Albu, pe vremea aceea sergent TR, când îmbrăcase uniforma albastră-cenuşie a zburătorilor români, numele sub care au apărut aci, în acest local al ziarului, însemnările lui din război.

Născut la 5 aprilie 1919 la Bălţi, în Bararabia, după nume, ţinută şi stilul lui de viaţă, Albu era răzeş moldovean, tăcut, blând şi liniştit în raporturile cu ceilalţi, punând cel mai mare preţ pe cuvântul dat, hotărît la faptă şi aprig la luptă.

La terminarea liceului, în 1938, adică la vârsta de 19 ani, s'a angajat voluntar în aviaţia militară. După absolvirea şcolii de radio-telegrafişti, în primăvara anului 1940, este repartizat Flotilei de Gardă din Cluj, urmând a face parte din prima escadrilă de recunoaştere strategică. In cadrul acestei escadrile, Albu execută primele misiuni. Mai târziu, împreună cu mai mulţi camarazi din escadrilele de recunoaştere şi din cele de bombardament greu, este trimis la Brandis, în Germania, pentru a fi iniţiat în zborul fără vizibilitate. Incepe războiul ... Cu aceiaşi escadrilă de recunoaştere strategică, făcând echipaj cu bunul său prieten Locontentul F. şi cu viteazul Sublocotenent Popescu Nicolae, Albu execută peste 100 de misiuni, participă la distrugerea gărilor Tiraspol, Grigoriopol, Razdelnaia şi Dalnik, scunfundă vase, descoperă şi semnalează concentrări de trupe inamice, până dincolo de Stepa Nogailor şi Marea de Azov. In prima parte a campaniei, echipajul din care făcea parte doboară 5 avioane sovietice. Albu este citat cu ordin de zi şi decorat cu «Virtutea Aeronautică» cu spade, cea mai mare decoraţie a aviaţiei noastre militare, cu «Virtutea Militară», clasa 2-a şi cu «Crucea de Fer», clasa 2-a. Vitejia cu care ştia el să lupte avea s'o dovedească mai vârtos în anul următor, când escadrila lui, de data aceasta comandată de Căpitanul-Comandor Mureşanu Traian, era angajată în bătălia pentru Stalingrad. În cadrul operaţiunilor desfăşurate înainte de începerea ofensivei sovietice, echipajul lui Albu a executat misiuni până dincolo de Volga şi a bombardat oraşul Samara.

La 20 noiembrie 1942, a doua zi după declanşarea ofensivei sovietice, pe un timp mizerabil şi cu un plafon de zbor de maximum 100 de metri, echipajul lui Albu este trimis într'o misiune de sacrificiu. Zburând sub nori, avionul este prins în focul îndrăcit al artileriei antiaeriene de toate calibrele. Un proiectil face explozie sub scaunul lui Albu, o schijă tăindu-i o arteră dela picior. Observatorul îi vine în ajutor şi încearcă să-l pansesze, dar Albu sângerează din greu ... Nu-i pasă de rană, pe el nu-l preocupă decât un singur lucru: să-şi salveze camarazii din echipaj, îndeplinindu-şi misiunea până la capăt. Cu piciorul rămas teafăr manipulează aparatul de radio, reia legătura cu aerodromul, indică poziţia, dă informaţii despre inamic şi reuşeşte imposibilul. Aduce avionul la baza dela Tacinskaia! Asemenea fapt de arme merită să fie încris cu litere de aur în istoria oastei noastre româneşti. Pentru acest fapt de arme Adjutantul Albu Alexandru a fost decorat atunci cu «Virtutea Militara» de aur, cu «Crucea de Fer», clasa 1-a şi a primit bareta de aur la «Virtutea Aeronautică».

După vindecarea, aparentă, a rănii primite la Don, Albu a fost instructor la şcoala de zbor fără vizibilitate dela Popeştii-Leordeni, până când noaptea cea neagră s'a aşternut asupra României. A părăsit apoi ţara, cu gândul să lupte mai departe împotriva tiraniei şi subversiunei comuniste. A şi făcut acest lucru, cu discreţia ce-l caracteriza, până în ceasul morţii, moarte cauzată tot de rana care-i strangulase artera. Nu ne este îngăduit acum să amintim cum şi în ce fel a luptat Albu şi după ce dezbrăcase haina militară. Ne limităm a spune doar că asemenea luptă a fost purtată altundeva decât în cadrul strâmt al unor comitete manevrate de fanfaroni travestiţi în foşti combatanţi. Albu era tăiat din altă stâncă şi deaceea nu se putea înţelege cu ei şi nu participa la agitaţiile lor sterile.

Pentru noi cei dela «Stindardul» şi pentru camarazii lui aviatori, care i-au purtat sicriul pe umeri până la locul de veşnică odihnă, Adjutantul-Şef aviator Albu Alexandru este mai mult decât un ostaş viteaz. El este un simbol.

Ion V. EMILIAN

SCOLII

Nistru, apă românască . . .

La un secol dela crearea sa, piesa „Răzvan și Vidra" de B. P. Hasdeu este reluată pe scenele bucureștene. În „Contemporanul" din 3 martie 1967 aceste rânduri, semnate de Ion Zamfirescu: „Autorul: B. P. Hasdeu, o personalitate titanică, umanist ca în Renaștere, spirit enciclopedic și deschizător de orizonturi, punte de aur între știință și visare, între observație și intuiție, între metodă și diletantism de geniu. Și piesa: o bogată încrucișare de elemente psihologice și sociale, toate hrănite cu sevă patriotică, iradiind parfum și adevăr de cronică, străbătute de simțăminte umanitare și înveșmântate în haină poetică".

Caracterizarea justă a omului și a operei mă îmbie, în primul moment, să subscriu. Dar — tic profesional — nu pot trage concluzii înainte de a fi făcut verificările de rigoare. Consult singura antologie din opera uriașului care circulă azi în RSR: B. P. Hasdeu, *Scrieri alese*, „Biblioteca școlarului" editura tineretului, bun de tipar 23.04.1965. Este vorba de o meschină cărticică in-16° de 295 de pagini. Atât pot afla școlarii României despre opera aceluia care a umplut secolul al XIX-lea cu personalitatea sa, căruia Alecsandri și Eminescu îi sunt datori cu hrană spirituală. Cel care a scris capitolul I din toate ramurile lingvisticii și a deplasat pivotul istoriografiei noastre încape într'un buzunar.

Mă adresez imediat cântului IV unde știu că trebuie să găsesc elogiul Nistrului, făcut de cel care copilărise la Hotin.

Și la pagina 237 găsesc nerușinatele puncte de suspensiune care înlocuiesc următoarele versuri:

„Calul, născut în Moldova, mă duse până la Nistru.
Nistru, apă românească, ce spumegă printre stânci,
îngropând dușmanii țării, în vâlvorile-i adânci!
Nistru, ale cărui unde altădată'n zile grele
Apărau în loc de tunuri hotarele țării mele!
Nistru! . . . Nistru! . . . Pân'acuma știut-am să mă feresc
De-a trece pe lângă țărmu-i, ca să nu mă ispitesc!
Și să nu-mi aduc aminte că rămâi în țări străine,
Pe când scumpa mea Moldovă nu-i departe dela mine!
Astăzi însă de nevoie mă simții împins la mal,
Căci dorul țării răzbate pân'și sufletul de cal!"

Școlarii români nu pot afla nicăieri că Nistrul e apă românească. Un exemplu, dintr'o mie, că „distanțarea de URSS" e bluff, căci cenzurarea de mai sus avea loc în aprilie 1965, în aceleași timp ce se lansa, cu atâta artă, ediția confidențială — cu grele ricoșeuri internaționale și efect intern nul — K. Marx, *însemnări despre Români!*

Și sunt oameni în exil care pun umărul la acreditarea mitologiei. E drept că au marea calitate de a nu-i fi văzut pe Ruși, de a fi incapabili să citească o pagină pe muscălie și, deci, de a descifra ce zace în acea genune de perfidie, minciună, lașitate și crimă implicită care compun sufletul rusesc de azi și de totdeauna.

Anacronism?

Geo Bogza meditează la prelungirea serviciului militar în Portugalia: „Dar țăranii și pescarii portughezi vor face armata patru ani de zile, ca pe vremea împărățiilor autocrate. Ei vor fi luați de pe câmp sau de pe mare și ținuți patru ani sub arme fiindcă, în câteva puncte de pe glob, Portugalia mai are câteva colonii și, în pofida cursului general al istoriei, vrea să le păstreze cu orice preț". („Contemporanul" din 27 ianuarie 1967)

Academicianul numește aceasta „anacronism". Neglijând zădărnicia gestului îți vine să-i pui sub nas o scurtă cronologie:

1483 Diego Cão efectuiază prima călătorie în Angola,
1490 începe colonizarea prin Rui de Sousa,
1596 se constituie dioceza Angolei.
Pe versantul oriental al Africei:
2 martie 1498 escadrele lui Vasco da Gama ajung în Mozambic,
1502 începe colonizarea după expediția lui Cabral,
1619 fondarea colegiului Sf. Francisc-Xavier.
Și acum iată expansiunea celor dragi inimii sale:
1400 Moscova e un prăpădit sat de lemn,
1648 extinderea principatului pe linia Dvina-Doneț,
1755 fondarea universității din Moscova care va lâncezi până la reorganizarea ei sub rectorul Mihai Herescu,
1783 Cucerirea Crimeii, ținut vechii hellenic, roman, bizantin și genovez,
1799 Muscalii ajung la Nistru,
1812 anexarea Basarabiei.

Expansiunea în extremul Orient, prin raptul teritoriilor mongole și chineze — ca să nu mai amintim de crimele din Caucaz și din țările baltice — este și mai recentă.

Da! Să vorbim despre anacronism și să ne întoarcem la 1400. Dacă Portugalia ar trebui să se retragă dela Luanda și Laurenço Marques, să se ducă înapoi caracacița stepelor și să retrocedeze Leningradul Suediei.

Ipocritul! Îl doare inima pentru antropoizii pe care Luzitanii i-au coborît din copaci ca să-i învețe carte în vreme ce Moscovia era analfabetă, dar nu-i pasă de Românii basarabeni și bucovineni care se chinuiesc cu zecile de mii la Omsk, Aktjubinsk și Frunze, lângă frontiera mongolă. Nu-i îngheață sângele în vine că cele mai jalnice doine, ale căror cuvinte nu le vom cunoaște niciodată sunt acoperite de talazurile furioase ale mării Japoniei. Fluviul Congo e mai aproape de buzele sale decât Prutul. E frate cu Lumumba dar nu cu Pan. Halippa, mort în deportare. A auzit de Katanga dar nu de Cernauți. Știe de Zanzibar dar habar n'are de Soroca. Ce glas biblic i-ar trebui nenorocitului nostru neam ca să trăsnească cu lepră, pecingine și lăcuste atâta ticăloșie!

Restaurări.

Mai întâi-informația brută: „La vechea ctitorie a lui Radu cel Mare, Mănăstirea Dealu, conducătorii de partid și de stat au depus o coroană de flori și o coroană executată în bronz pe placa de marmură care marchează locul unde se află capul marelui voievod Mihai Viteazul (. . .) S'a adus omagiu memorieil pictorului Nicolae Grigorescu și scriitorului Bogdan Petriceicu Hasdeu, în respectivele case memoriale dela Câmpina".

Apoi — interpretarea omisiunilor. Reiese că țeasta domnitorului, în prezența căreia și-au depus jurământul generațiile de șoimi ai „Colegiului militar. N. Filipescu" a fost reînhumată. Împrejurările, grele de simbolism, care au adus-o la lumină ne sunt relatate de N. Iorga: „Când, pe la 1840, s'au făcut lucrări la Dealu, tivda de fildeș lucie, având urmele rouăi de sânge, a răsărit deasupra pământului mormintelor tocmai în clipa când se zbătea o conștiință de nemulțămire și de avânt în sufletele tuturora, când toți simțeau nevoia libertății și a unirii, când cele dintâi glasuri binecuvântate ale poeților se ridicau spre ideal. Și mortul cel mare a vrăjit până la el pe un biet domn de vasalitate, pe Gheorghe Bibescu, care din porunca lui a pus pe umeri hlamida și a înfipt pe capul său frumos cușma triumfurilor ardelene. De atunci el a stat în razele soarelui, cătând parcă să prindă cât mai mult din viața lor. Cine dintre noi nu l-a văzut și n'a simțit în el fiorul sufletului său?"

Despre castelul hasdeian dela Câmpina știm că a fost restaurat în ultimii ani, responsabil fiind incompetentul în toate prof. Al. Balaci (l-am auzit la curs făcând greșeli de gramatică italiană!). Din porunca lui, magnificul crucifix din donjonul clădirii a fost împrejmuit cu un paravan de scânduri, stricând astfel toata logica arhitecturală. Spre cinstea lui, un mahalagiu zeflemist ca. I. L. Caragiale a fost emoționat în timpul vizitei: „În rând cu galeria, deasupra stâlpului pe care se reazimă scările, este un pod susținut de stâlpi subțiri de fier: deasupra acestui pod, stă, sub domul albastru, statua Mântuitorului, odată și jumătate mărimea naturală. Statua este de lemn și colorată, după stilul evului mediu; este o operă de rară frumusețe a sculptorelui Casciani din Paris. (. . .) Domul e luminat de trei uși, răspunzând pe trei terase, și de o fereastră rotundă, întretăiată de o cruce cu geamuri în felii, colorate galben și roșu. Dacă îngenunchi în fața figurii Mântuitorului, capul său divin i-l vezi în dreptul ferestrii scânteietoare de lumină, al cărei cadru îl înconjură ca o aureolă".

Scrutăm cu lupa presa RSR și cât am dori să vedem sinceritate în revirimentul mitologic, descoperit grăbit de alții. Și ne doare inima că în toate gesturile bieților „domni de vasalitate" ai țării de azi nu apar decât travestiuri grosolane.

E. LOZOVAN

DEZINFORMARE

„Prodromos" no. 6 bate câmpii și își bate joc și de proprii lui cititori, pe a căror ignoranță totală în treburile culturii românești contează.

Se începe cu un elogiu lui Mircea Vulcănescu (pp. 1—13) și se continuă cu celebrarea Magdei Isanos, poetă antifascistă (pp. 48—49). La p. 43 se citează un generos îndemn al lui Ilija Ehrenburg („Ucide pe Neamț!") iar la p. 26 se publică o poezea a gazetarului care în „Scânteia" de acum 20 de ani îl prezenta bietului public românesc intoxicat de ARLUS. La p. 35 apar sonetele cui nu-i plăceau versurile aceleiași Isanos: „dă-mi mâna să dărâmăm abatoarele istoriei". Câteva iugăre despre Lovinescu și Cantemir. Final colaboraționist: actori bucureșteni, Ionesco și Celibidache. Și, bine înțeles: țiganologie sub toate cusăturile. Alt „mort" comemorat (Constant Tonegaru) este bine-merci și publică în „Gazeta literară".

Acum — amănuntele.

Se pretinde că Magda Isanos este absentă din istoriile literare, dar puținele date biografice reproduse sunt împrumutate de pe jacheta volumului: *Versuri*, București, 1964. De altfel *Dicționarul enciclopedic romîn*, volumul 2 p. 164 îi consacră o jumătate de coloană. Apoi, intervine șantajul sentimental, menit să ne moaie inimile: poeta era născută în Basarabia, cu ascendenți indefinisabili greco-maghiari. A fost „adoptată grabnic de comuniști pentru unele poeme cu accente sociale". Să vedem textele:

A venit peste țară
nu știu ce sbor de arhangheli.
Purtau steaguri verzi.
Ucideau.
Copiii se-narmaseră.
Își ucideau frații, părinții.
Iarna aceea din 40. (. . .)
Iar omul meu era mereu dus.
Pe Ceremuș. Pe Siret.
De-ar fi știut el cât îndur,
ar fi fugit. Nu cu pușca.
El ar fi luat toporul.
L-ar fi-nvârit mult deasupra capului,
înainte de a-l izbi, gemând,
drept în fruntea arhanghelului.
Iunie 41 (. . .)
Doamne cum aș fi tăiat degetele
celor care scriau minciunile
despre nu știu ce eroisme. (. . .)
Vino acasă!
La ce te-ai dus în Rusia?

Frumoase versuri, în duh de apropiere creștină. Mărgăritar de mult preț, hisop și mir. Cine le va citi mai vârtos decât zăpada se va albi. N'ar trebui să lipsească din nicio predanie, filocalie ori floare a darurilor. Să le mediteze și cei care au crezut în arhangheli iar azi mărșăluiesc în pas cu înaintemergătorii.

Autorul articolului despre „Locul lui Eugen Lovinescu în literatura română" — care nu poate scrie nici despre arta culinară fără să nu pomenească de Parpanghel — pretinde că „directivele culturale staliniste eliminau și pe Maiorescu și pe Lovinescu din literatura română". Terminăm repede printr'o referință bibliografică, la care s'ar putea adaoga *sute* de titluri: Ileana Vrancea, *E. Lovinescu critic literar*, București, 1965, 390 pagini. Și un citat din „Contemporanul" (13 ianuarie 1967): „un articol aniversativ dedică Victor Felea memoriei lui Eugen Lovinescu, în ultimul număr pe 1966 al revistei clujene *Steaua*. Același critic, sub titlul *Un deziderat*, arată că din grupajul de *Profiluri*, alcătuit de *Revista de istorie și teorie literară* cu prilejul centenarului Academiei, a fost omisă figura mentorului de la *Sburătorul*, explicația fiind că Lovinescu nu a fost academician. Amintindu-se de exemplul lui Gherea și Ibrăileanu, aleși post-mortem printre „nemuritori", se propune restabilirea drepturilor marelui nostru critic".

Dece E. Lovinescu a fost reabilitat este o poveste lungă și nuanțată. Fostul sburătorist Vladimir Streinu pretinde că patronul a apărat literatura română „împotriva asaltului turbat al obscurantismului fascist" (Gazeta literară din 15 iunie 1967). În orice caz a proclamat „înapoi la Maiorescu" și la autonomia esteticului în momentul când țara se găsea încleștată intr'o luptă pe viață și pe moarte.

Un curajos autor nenumit scrie despre Dimitrie Cantemir. (Fiind vorba de Xenopol și de haiduci, profilul apare în filigrană: a medalie nu aduce. Se bagă deci și în istorie, abandonând ticluirea de scrisori anonime). Vorbește de funie în casa spânzuratului: „fișele de adeziune" le dau nevestele care circulă avan la București și Sinaia și sanhedrinul revistei, prezent *in corpore* la Geneva cu ocazia trecerii prea fericitului Iustinian Marina.

Din pelteaua întinsă pe 7 colane — e vorba și de Formosa! — de reținut aritmetica autorului: Dimitrie Cantemir a fost domnul Moldovei "timp de un an". Socotiți: 14 noembrie 1710—16 iulie 1711. Poți oare să-i mai ceri să fi citit „Cronica Ghiculeștilor"?: „Aceste binefaceri a făcut Dimitrașcu vodă pentru nenorocita țară cu firea lui violentă și lipsită de chibzuială; el a domnit numai șase luni".

Schema raționamentului e cam așa: să nu discutăm greșelile omului politic pentrucă a fost mare savant „fără noroc". Despre Dimitrie Cantemir am scris în repetate rânduri cu sentimente amestecate oscilând între fascinație și silă, admirație și revoltă. Și am subliniat ambivalența: atâta minte și atâta orbire. Aceeași poziție e împărtășită — pentru a nu cita decât un exemplu eminent — de profesorul Grigore Nandriș: „cel mai învățat domn al Moldovei, a cărui ambiție și invidie n'au fost mai puțin desvoltate decât inteligența sa" (Revue des études roumaines, I p. 51).

Muscălirea lui Cantemir este dovedită prin rolul pe care l-a jucat la curtea țarului. Căsătorindu-se cu Anastasia Trubetzkoj, senatorul și consilierul autocratului s'a integrat în nobilimea locală. „Complezența" — ca să nu folosesc un termen turcesc, oribil și greu dar exact — față de legătura Mariei cu Petru este o manevră paralelă. Elaborarea „Istoriei imperiului otoman" și a „Sistemei religiei mahometane" se integrează în contextul politic moscovit; aceste lucrări constituie baza ideologică a expansiunii rusești în Orient. (Valoarea lor științifică e o chestiune complet diferită, iar invocarea ei pentru ștergerea mobilului moral e pură demagogie). În ajunul morții prințul îl însoțește pe țar în Caucaz și-i redactează manifestele. E îngrozitor să o spunem: mii de Moldoveni suferă azi în locurile aduse sub cizma rusească de viziunea compatriotului lor. Așa cum Sovietele își bazează împilarea până la Dunăre pe falsul „Cântec despre oastea lui Igor" — imputabil altui moldovean slujitor al țarismului, N. Bantăș-Kamenski. Petru n'a avut „doctrină politică"; imperialul vis constantinopolitan i-a fost inspirat de Milescu și de domintorul moldovean, iar *țarul* a devenit *imperator* tot la sugestia ultimului. Privind adevărul în față, Românii nu vor pierde „simțul demnității" ci se vor vaccina împotriva otrăvurilor, fie ele și sobornicești.

Ajung la argumentul-măciucă: textul tratatului dela Luțk. Se reproduce versiunea lui Neculce (după execrabila ediție a lui I. Iordan), deci textul comunicat boierilor și nu originalul rusesc parafat de domnitor (vezi: *Polnoe sobranie zakon*, vol. 4 p. 659 si urm.).

Confruntarea este elocventă. Versiunea rusească conține un prolog, adevărat omagiu feudal de supunere a Moldovei față de Rusia, iar articolul 3 prevede că țarul nu se va amesteca să schimbe pe domnii Moldovei . . . *afară de cazul când unul dintre domni s'ar lepăda de Rusia și de ortodoxie.* Aceste clauze n'au fost comunicate ponegriților boieri moldoveni, cărora li s'a vorbit de stat „colegat". Cum nu li s'a spus nimic de adevărata lovitură de stat care dădea Moldova, în chip absolut, pe mâna Cantemireștilor. După vechiul obicei al democrației noastre țărănești domnul era ales de *țară*, iar tronul nu era ereditar.

Cele două versiuni ale tratalului dela Luțk dovedesc deci nu „cât de sănătos românește gândea Cantemir" ci cât de departe a mers duplicitatea sa.

Sub regim de ocupație, un învățat român are curajul să scrie o frază care n'ar putea fi tipărită în revista pravoslavnică dela Paris: „În acest chip, Dimitrie Cantemir stabilea sprijinit, nu pe puteri sociale interne, *ci pe sprijinul din afară al țarului*, domnia absolutistă în Moldova".

Am zis. E. L.

Colțul debutanților

Dorim să încurajăm tinerele talente. Publicăm deci încercările unor scriitori reavăni. E vorba de „eseiști" — adică în ale culturii încercători. Studii n'au — clasa a VI-a până la Crăciun, restul, „în particular" — dar au fost pupați de Muze. Mai mult, d-lor mențin prezența poeticească la hotarele Zambiei. Au fondat acolo un cenaclu „Katabasis" și își propun să publice numai capodopere în colecția „Ucazurile struțocămilei".

Ținem să mai amintim că „grupul Katabasis" este torturat și de căutări spirituale. Nobilul său „demers" (cum scrie într'o limbă românească cam foanfă Caius Libelulă) i-a orientat către biserica coptă. Canonic depind de patriarhul din Adis-Abeba. Har Domnului avem și monofiziții noștri; sunt și Românii pre-calcedonieni!

Dar originalitatea acestor creoli constă în ceace am putea numi „dimensiune aegyptophilă" sau, mai sugestiv „faraonism secund" (peste fluviu-Vezuviu). Adică, banal: iubire de țigani. Și trebuie să le admirăm temeritatea. Nu le ajunge că Iașa Heifetz a făcut din *Hora staccato*, pentru toate microfoanele lumii, un cântec bohemian. Nu se satură că Graur ne-a împănat dicționarul cu glose mandravelice. Nu le ajunge că în Principate și în republică, călăii au fost și sunt ciurari. Țintesc mai jos pretinzând că: dela șatră ne tragem!

Florea Stufatu

Nox Balamuci
Cumpănă gitano-gotică.

I, i, i, . . . i, i, i, i, i, . . .
drâmbă
năsărâmbă
pe decindea vrerii
la poala muierii
în duhoarea verii
mă tot duc sălhui
burtă cu gutui
și coada vătui
No baile! Gitano!
Rost mahmur de don Quijoți
cu chiloți
și lovele
fă-te-ncoa
hacana
barosane Ghedeoane
din Brumar în Germănar
ți-am dat iască la amnar
puradeu de get-beget
tu soileai și te gineai
la mingeac și la bulane
Olé!
Damblagii pe cataligi
v'aș hali după mardeală
să vă satur de zuleală
lampa să v'o sting
nasoi din Sing-Sing
mucles la vrăjeală
că vă pupă rece
mandea și cu tetea
și cu Cezar Sfetea
Olé!

Caius Libelulă

Ecuații

Cocostârcul — suliță cu pene. Vezi Leonardo da Vinci.

Simion stâlpnicul nu lovea cu parul.

Mi-e silă de cacao. Are doi k.

Un bărbat pierde o coastă. Sau „despre originea tragediei".

Cum îți așterni . . . altfel vei dormi. Sau despre anti-logica proverbului.

Doi ochi, două urechi, două picere, doi poli în buzunar. Bipolaritate.

Dante s'a înșelat: nu amintirea doare ci durerea aminteşte.

Sânge albastru — ca cianura.

Ploaie — nădușala norilor. Tunet — tusea electrozilor.

La donna è mobile. Verdi înainte de Calder: sgomotul sculpturii.

Rembrant: manicheismul pensulelor.

Cu lăutarii după mine. Du-mă acasă, măi tramvai. Bacchus în izmene.

După ce mănânc iaurt în fiecare dimineață ce să mai caut la „Fouquet's"?

Meșterul Manole: Le Corbusier pe Argeș în sus.

Sub comanda Căpitanului-Comandor Mureșanu Traian

de BUSU †

Noi, personalul navigant, am sosit la Craiova cu mult înaintea trenului cu material și a personalului tehnic. Asemenea celorlalți camarazi, am primit și eu concediu de 30 de zile. Ne-am despărțit unii de alții cu oarecare strângere de inimă, întrucât se vorbea tot mai stăruitor despre o viitoare reorganizare a grupurilor 1 și 2 recunoaștere. Dacă Grupul 1, din care făceam parte, a avut în prima parte a campaniei pierderi destul de mici, Grupul 2, care operase la nord de sectorul nostru, sângerase din plin. In asemenea situație, o remaniere a echipajelor era sigură. Se vorbea că din cele două grupuri se va face unul singur, prima escadrilă a noului grup fiind dotată cu avioane Brisol-Blenheim, iar cea de-a doua cu aparate germane.

La 1 ianuarie 1942, tot personalul a fost trimis la Pipera unde, sub comanda Comandorului *Nanu*, luase ființă o școala improvizată de zbor fără vizibilitate. La Pipera am găsit și camarazi dela celelalte flotile. Toți care urmaseră cursurile școlii dela Brandis erau acum profesori, Lt. T. R., Lt. T. N. și Căpitan *Profir* Ioan pentru piloți, iar noi ceilalți pentru radio-telegrafiști. La instruirea noului personal se punea accentul pe navigație, radio și pe zborul efectiv fără vizibilitate. Intre timp, pe avioanele Bristol se montau aparate de radio și gonio de bord, anume „F. G. 10." Mitralierele din spate erau înlocuite cu „Rheinmetall".

Printre elevii dela Pipera, un ofițer înalt, uscățiv, cu vocea domoală și cu figura exprimând o mare blândețe: Comandorul *Mureșanu* Traian. Era elev sârguitor, dar și apărător aprig al noilor metode de zbor. Credea fanatic în viitorul Aviației și spunea că succesul oricărei misiuni va depinde de modul cum vom ști să aplicăm noua metodă. La vechea metodă, *la vedere* când timpul era frumos și *la întâmplare* când timpul era rău, Comandorul Mureșanu spunea că trebuie să renunțăm definitiv. Ascultându-l atunci pe acest comandor atât de prietenos față de cei mai mici în grad, nu bănuiam că aveam să lupt, mai târziu, sub ordinele lui. Ardelean ca și Lt. Comandor Bătăcui Cornel, Căpitanul-Comandor Mureșanu Traian era în totul deosebit de acesta. Primul, mărunt ca statură, era iute și glumeț, pe când celălalt, înalt și slab, cu mersul majestuos, vorbea puțin, domol și nu glumea aproape niciodată. Amândoi însă aveau o inimă de aur.

Cursurile școlii noastre au durat până către mijlocul lui iunie 1942, când au fost formate echipajele și au luat ființă cele două escadrile. Noi, dela Escadrila I-a, am trecut aproape cu toții la Escadrila II-a, escadrilă de recunoaștere îndepărtată și bombardement, purtând numele de *Escadrila „Lt. Comandor Bătăcui Cornel."*

Printre radio-telegrafiștii de bord din noua escadrilă, un nou venit, *Pinochio*. In prima parte a campaniei, Pinochio făcuse parte din personalul terestru. Craiovean isteț și vorbăreț, dând dovadă de mare bună voință, a reușit să-și însușească relativ repede teoria și practica zborului fără vizibilitate. Mi-a devenit prieten.

Avioanele noastre întârziau însă să sosească. La începutul lui iulie 1942, împreună cu Sublocotenentul Constantinescu Constantin, care avea să-și afle mai târziu moartea de viteaz, suntem din nou trimiși la Pipera, cu misiunea de a face zboruri de încercare, pe singurul avion Do. 217 care sosise la epoca aceea, și a determina toate perfomanțele. Ne-am achitat de această misiune în termen de zece zile. Pentru mine a fost o adevărată plăcere să lucrez cu aparatele moderne de radio și gonio și să trag cu mitralierele „Rheinmetall", una la turelă, alta sub ampenaj și una jumelată în botul avionului. Totdeodată mi-am putut da seama de eficacitatea unui contact radio în permanența și — cu deosebire — de importanța zborului fără vizibilitate numai cu gonio-ul de bord.

Pe la 15 iulie au sosit toate avioanele de care aveam nevoie, personalul fiind antrenat inițial pe terenul dela Popeștii Leordeni, apoi la Craiova. Într'o bună zi, mecanicii, personalul terestru, armamentul și materialul au format un transport care a fost îndreptat spre o destinație necunoscută nouă . . .

Plecarea pe front

La 28 august 1942 am primit și noi ordinul de plecare. In primul eșalon, un echipaj cu doi piloți, unul dintre ei fiind Cpt. Comandor Mureșanu Traian, comandantul Escadrilei II-a „Lt. Comandor Bătăcui Cornel". Din acest echipaj făceam parte și eu.

In apropiere de Basarabeasca, am făcut prima aterizare, pentru a face plinul rezervoarelor, a doua la Rostov pe Don, unde am petrecut și noaptea. Noul nostru șef era singurul care cunoștea destinația, dar nu ne-a spus-o nici după ce am decolat din Rostov. Cu jumătate de oră înainte de amiază, aterizam pe un aerodrom destul de mare, la sud-est și in apropiere de *Tacinskaia*.

Personalul terestru era deja instalat pe aerodrom. Fuseseră construite dormitoare subterane, adăposturi pentru avioane, o stație de gonio și una de radio terestră, etc. La cazarea personalului navigant al escadrilei noastre nu se gândise însă nimeni . . . In satul apropiat, toate locuințele disponibile erau ocupate de aviatori români și germani din alte formațiuni . . . Și iată-l pe Comandorul Mureșanu pus în situația de a rezolva problema cazării noastre. Din cortul său de comandant, a telefonat în dreapta și'n stânga, dar fără rezultat. A desfăcut atunci harta și a început să caute. Așezări omenești nu prea erau în împrejurimi, afară de un kolhoz la aproximativ 18 km sud/sud-vest de aerodrom. Cum știam să vorbesc limba rusă, Comandorul Mureșanu mi-a spus să-l însoțesc la recunoașterea kolhozului. In două ore toată treaba era terminată, cei doi bucătari începând să prepare masa de seară. Ne-am înapoiat la aerodrom, i-am anunțat pe camarazi că vor fi cazați în condițiuni bune, i-am încărcat în autobuzul de rechiziție și i-am dus la kolhoz. Unul singur părea a fi nemulțumit, un nou venit printre noi, Căpitanul Bocancea care fusese trimis de Statul Major pentru stagiu ca observator și care, datorită nu știu căror împrejurări, îndeplinea și funcția de ajutor de comandant. Dealtfel acest căpitan era singurul din escadrilă care n'avea nici practică de zbor și nici nu știa ce înseamnă a face parte dintr'un echipaj. Când să ne așezăm la masă, Bocancea a avut o ieșire penibilă. A declarat răspicat că el, ofițer brevetat, nu poate să se așeze la aceiași masă cu subofițerii. Noi, cei în cauză, am roșit. Ofițerii au pus capul în pământ. După câteva clipe de apasătoare tăcere, Comandorul Mureșanu a tușit scurt și a spus, cu vocea cea mai calmă: *„Dacă Domnia Voastră vă compromiteți stând la masă cu acei ca care, poate chiar mâine, veți împărtăși soarta, sunteți liber să luați masa la un restaurant. Stalingradul nu-i departe și este cel mai mare oraș din împrejurimi. Poate găsiți acolo un restaurant . . ."* Bocancea s'a supărat și a ieșit trântind ușa. Incepând însă din ziua următoare, s'a împăcat cu situația și a luat masa împreună cu noi. Trebue să mai spun că totdeauna, înainte de a ne așeza le masă, Comandorul Mureșanu spunea rugăciunea.

Cea mai grea problemă pe care eram nevoiți s'o rezolvăm era aceea a aprovizionării cu alimente. Kolhozul nostru era administrat de nemți și ca atare trebuia să ne căutăm o zonă de exploatare mai îndepărtată, incursiunile în acest scop urmând a fi făcute uneori pe un frig de minus 38 până la minus 40 grade. Cum valoarea mărcilor de ocupație era foarte relativă, ne-am aprovizionat pe bază de schimb în natură, cumpărând găini, porci și făină pe sare, petrol, zahăr, tutun, țigări, chibrituri și ciocolată. Și în această operație, Comandorul Mureșanu a dat dovadă de aceiași bunătate și omenie. Primisem dela el ordin strict de a plăti lucrurile cumpărate la un preț mai mare decât valparea lor reală, pentru a veni în ajutorul localnicilor rămași la kolhozuri și a nu le lăsa impresia ca vrem să profităm de situația noastră de ocupanți. In felul acesta am reușit să câștigăm simpatia populației din partea locului. Ceva mai mult, deși grupe de partizani începuseră să opereze în regiune, asemenea grupe nu au atacat niciodată camioneta noastră de aprovizionare. Această camioneta pleca zilnic, pe la 3 dimineața, în timp ce noi la ora 4 precis plecam spre aerodrom. La ora 16, când era deja întuneric, ne reîntorceam la kolhoz.

După ce aparatele noastre au fost supuse unei revizii generale, escadrila era gata să-și îndeplinească misunea: supravegherea zilnică și permanentă a Stalingradului, a întregului cot al Donului, *o parte din Marea Caspică, regiunea Astrachan, cu Delta Volgăi, apoi spre nord: Voronej, Tambov, Saratov, Penza și Samara, iar spre est: până dincolo de Novo-Duzenzik și Alexandrov.*

Prima misiune a Escadrilei

In seara zilei de 1 oct. 1942 sunt convocat de Comandorul Traian Mureșanu. Împreună cu Căpitanul Cioroiu Mircea și cu Locotenentul F. B., pilotul meu. Calm, ca totdeauna, Mureșanu ne-a comunicat că a doua zi, la ora 4, urmează să decolăm, cu misiunea de a fotografia Stalingradul, cursul fluviului Volga între Dubovka și Saratov, gara Saratov, linia Saratov-Tambov-Voronej, partea de nord-est a liniei ce coboară dela Voronej la Tacinskaia, cu Donul și toate buclele lui. *Rușii prepară o mare ofensivă*[1]) *și masează în fața noastră importante forțe blindate, artilerie, unități de cavalerie și formațiuni de aviație.*

Vom zbura la 6000 metri înălțime. Spunând „vom zbura", Comandorul Mureșanu a vrut să sublinieze că va participa și el la această misiune. Adresându-se Locotenentului F. B., el spuse: „Ce zici? Te rog să-mi împrumuți echipajul dumitale!" Răspunsul lui F. nu putea fi decât afirmativ: „Cu plăcere, Nomnule Comandor. Puteți avea încredere în acest echipaj." Auzind acestea, trebue s'o mărturisesc, mi-a fost oarecum teamă. Nu zburasem niciodată cu Mureșanu. Un echipaj este ceva perfect sudat. Intre mine și Căpitanul Cioroiu Mircea și Lt. F. B. sudura era perfectă. Gesturile și reacțiunile noastre erau automate. In cazuri grave, ne înțelegeam fără să vorbim. Mi-era teamă că de data aceasta, la bord, nu totul avea sa funcționeze ca de obicei. In plus, Comandorul Mureșanu nu cunoaștea zborul fără vizibilitate decât teoretic, iar zborul deasupra Stalingradului și atât de adânc în spatele liniilor inamice nu era o simplă plimbare . . . Seara, înainte să ațipesc, mi-am adus aminte de Comandorul Bătăcui Cornel, al cărui nume îl purta escadrila noastră. Ca și Bătăcui, Mureșanu zboară primul, dând exemplu celorlalți. Este deci adevărat comandant. Alegându-ne pe noi, ne-a făcut onoare . . . Dumnezeu ne va ajuta și de data aceasta! Imi piere somnul. Sar din pat și, la lumina unei lămpi cu petrol, încep să cercetez pe hartă traseul pe care aveam să ne mișcăm, cu toate dificultățile ce eventual ne-ar fi stat în cale. Am găsit răspuns pentru toate. Oarecum împăcat cu mine însumi, am adormit pe la ora două. La ora patru mă urcam în camioneta care venise să mă ia la aerodrom. „Bună dimineața Busule! Cum te simți?" Spunând acestea, Comandorul Mureșanu îmi oferi o ceașcă cu cafea caldă, din termosul ce-l luase cu el, pâine cu unt, ciocolată, apoi o țigare bună. Când am ajuns la aerodrom, cercetând cerul, ne spuse: „Ce părere aveți? Plafonul este foarte bun. O să vedeți ce poze frumoase o să facem."

La ora 4,45 am decolat. Avionul fusese încălzit cu o oră înainte. Cap 45 grade. O primă vizită pentru a vedea reacțiunea inamicului. O ușoară brumă acopere Cotul Donului. Trecem dincolo de Don. De-acum ne era interzis să ne folosim de radio, din pricina detecțiunii inamice. Dincolo de Don nu mai puteam menține legătura cu *Taica* și cu băeții lui. Singura stație QTG (radio-far terestru) era o stație nemțească pusă la dispoziția noastră pentru această incursiune. Foarte matinali, Rușii ne salută cu focuri răzlețe de D. C. A. Deodată, intr'o poiană din mijlocul unei păduri, reflectate de soare, sclipesc mii de mici lumini. Marcăm poziția exactă. Este vorba de o concentrare de autovehicule camuflată în pădurile dela nord de Cotul Donuluii. Observația este foarte importantă. O transmitem Comandamentului, prin cod și prin stațiunea germană.

Facem câteva fotografii și schimbăm apoi capul, la 120—125 grade, spre Stalingrad. De departe, dar în direcția spre care ne îndreptam, observăm un duel de artilerie. Comandorul Mureșanu, făcând un viraj de 180 grade, ia direcția Stalingrad-Saratov, aceasta pentru a nu fi obligat să facă virajul deasupra orașului.

Pregătesc din nou aparatul de fotografiat. Zburăm tot la 6000 metri, întrucât nu ne este permis să schimbăm înălțimea în timp ce luăm fotografii. Deodată, suntem prinși într'un foc infernal de artilerie antiaeriană. Avionul este zgâriat la ampenaj, dar scăpăm cu bine. In timpul trecerii la orizontală, îl privesc pe Comandorul Mureșanu Traian. Parcă este o statuie, cu manșa prinsă bine în mână, cu ochii pe busolă, dar cu un mic zâmbet în colțul gurii . . . Căpitanul Cioroiu Mircea ia fotografii . . . Lăsând în spatele nostru cerul înegrit de exploziile obuzelor, ne îndreptăm spre Dubovka-Saratov.[2])

Inainte de a ne afla deasupra localității Dubovka, observăm explozii în stânga noastră. Aproximativ 15 avioane „Stuka" germane bombardau deja pădurea în care noi semnalasem concentrarea de mașini. Artileria antiaeriană sovietică dela Dubovka, dar mai cu seamă cea dela Saratov, trage tot atât de vârtos ca bateriile lor dela Stalingrad. Nu suntem însă nimeriți. Trecem pe la nord de Voronej și coborîm apoi spre sud-est. In dreptul localității Medvetiska, 7 avioane de vânătoare sovietice, care erau camuflate pe un câmp străjuit de șire de paie, decolează . . . Marcăm poziția și ne așteptăm acum să fim atacați. Previn baza: șapte V-uri, adică șapte avioane de vânătoare inamice la orizont. Personal, nu pierd din ochi avioanele inamice. După ce ele fac câteva viraje, spre marea mea surprindere, le văd defilând sub noi, pe acelaș ax, dar la circa 4000 m. Avioanele inamice mai fac un viraj, revin pe ax, dar păstrează aceiași înălțime. Nu încape nici o îndoială că piloții sovietici ne văd destul de bine, mai cu seamă că lăsăm în urma noastră un covor de gaze condensate. Comandorul Mureșanu încearcă să schimbe capul, avioanele inamice sunt însă mereu sub noi, mereu la 4000 m.

Nu știm ce să credem! Vor, pe semne, să ne atragă atenția asupra lor, pentru a fi luați în primire și atacați de alte avioane. Cercetăm în toate direcțiile, dar alte avioane inamice nu mai apar. La un moment dat, cele șapte avioane sovietice încep să coboare. Aterizează pe acelaș câmp de pe care decolaseră . . . Fără să țină seama de risc, Comandorul Mureșanu face stânga'mprejur și zboară din nou deasupra terenului cu pricina. Luăm alte fotografii, fără a fi stingheriți de focul artileriei antiaeriene.

Folosind gonio-ul de bord, revenim la aerodrom, fără alte supărări și aterizăm în condițiuni perfecte. Aprindem câte-o țigare, în timp ce alte avioane „Stuka" decolează pentru a bombarda obiectivele semnalate de noi. Trei escadrile germane își iau zborul în acest scop: prima va bombarda gara Saratov, unde noi semnalasem debarcări de trupe, a doua escadrilă va bombarda terenul de aviație și înfine a treia escadrilă, aceasta de vânătoare, va face protecția escadrilelor de bombardament.

La ora 9 dimineața, când developarea fotografiilor luate de noi nu fusese încă terminată, camarazii germani făcuseră prăpăd în concentrările de trupe sovietice, bombardaseră gara și orașul Saratov și reușiseră să distrugă la sol o parte din avioanele sovietice aflate pe terenul deasupra căruia zburaserăm.

Mai târziu, am aflat că avioanele rusești care zburaseră sub noi, nu erau echipate cu măști de oxigen și de aceea se menținuseră mereu la înălțimea de 4000 m. Datorita acestui fapt, în misiunile de mai târziu, nu ne mai era niciodată teamă când zburam mai sus de 5000 m.

In aceiași după amiază, alt echipaj al escadrilei noastre a făcut același traiect, pentru a fotografia efectul bombardamentelor executate de aviatorii germani.

(continuare în numărul viitor)

[1]) Intențiile sovietice erau deci cunoscute de comandamentele noastre încă dela începutul lui octombrie 1942.

[2]) In numărul trecut al ziarului, în legenda fotografiei pe care am publicat-o în pagina întâia, a fost trecut din eroare și Lt. F. B. ca participant la acest zbor. După cum reese din text, echipajul a fost compus din Cpt. Comandor Mureșanu Traian, Căpitan Cioroiu Mircea și Adjutant șef Albu Alexandru (Busu).

Sergentul Donici a căzut la Robănești, nu la Mărășești

Săptămânalul politic, social și cultural «Contemporanul» din 11 august 1967 consacră și el mai multe pagini comemorării bătăliei dela Mărășești, majoritatea celor care semnează articole evocând cinstit clipe trăite. O mențiune specială se cuvine lui Horia Hulubei care, povestind cum din infanterist a devenit pilot-aviator în faimosul Grup 2, spune în treacăt că acest grup «atîtea fapte de arme făurise pe cerul Moldovei și apoi, **în continuarea campaniei din Ardeal.»** In continuarea campaniei din Ardeal, nu este altceva decât o discretă aluzie că, în 1919, la Tisa și dincolo de Tisa, prin ocuparea Budapestei, diviziile române au zdrobit armatele lui Bela Kuhn, făcând să se prăbușească un regim bolșevic ce se instalase în inima Europei. Pentru stăpânii de astăzi ai țării și pentru istoriografii care scriu după directivele comitetului central, participarea noastră la primul război mondial a încetat odată cu semnarea armistițiului dela Brest-Litovsk. Despre operațiile unităților noastre în Basarabia, în Delta Dunării, în Galiția, până dincolo de Kolomeia, despre campania dela Tisa și strălucitele victorii obținute de trupele române asupra bandelor bolșevice nu se pomenește nimic la București. Horia Hulubei a marcat deci un punct . . .

Colectivul de redacție al «Contemporanului» a încadrat cele două pagini de mărturii în citate, fragmente din articole apărute acum cincizeci de ani, scrisori, telegrame și ordine de zi. Citându-se și un fragment dintr'un ordin de zi referitor la sergentul voluntar George **Donici,** redactorul dela «Contemporanul» spune despre acesta că a fost veteran al războiului din 1877 și **luptător la Mărășești.** Este inexact. Sergentul Donici nu a luptat la Mărășești, în august 1917, pentru că el murise eroic, la 10 noiembrie 1916, în șarja dela Robănești. Când este vorba de evocarea unui eveniment atât de important, cum este bătălia dela Mărășești, ar fi fost de dorit ca asemenea erori să lipsească.

Boer din Basarabia, George Donici s'a angajat voluntar în războiul de independență din 1877, anume în Regimentul 8 Călărași, regiment din care făcea parte atunci și alt voluntar basarabean, ceva mai tânăr decât Donici, Alexandru Averescu. Asemenea lui Averescu, George Donici s'a întors din război sergent, decorat cu «Virtutea Militară», «Trecerea Dunării», medalia «Apărătorii Independenței» și crucea «Sfântul Gheorghe».

Când a sunat mobilizarea din 1916, George Donici, la vârsta de 67 de ani, s'a angajat din nou voluntar pentru toată durata războiului, de data aceasta în Regimentul 9 Roșiori. A fost repartizat Escadronului 3, comandat de Căpitanul Filitti.

La 10 noiembrie 1916, în cadrul unei acțiuni de întârziere executată de cele două regimente bucureștene de roșiori, 4 și 9, escadronul comandat de Căpitanul Filitii a primit misiunea să execute o manevră de flanc. Fiind întâmpinat cu foc de mitraliere, comandantul escadronului a ordonat atacul călare, cu lancea. Când s'a dat comanda «Pentru atac—în cumpănire—lancea», Sergentul George Donici s'a înălțat în scări, a luat capela în mână, a ieșit din rând și a strigat **«după mine, băieți, urmați pe cel mai bătrân dintre voi.»** A înfipt apoi pintenii în burta calului și s'a năpustit în marș-mars asupra dusmanului, urmat de călăreții întregului escadron. A murit ca un erou, secerat de focul mitralierelor inamice. Aceasta s'a întâmplat la Robănești, la 30 km est de Craiova, în dimineața zilei de 10 noiembrie 1916.

Ion ROȘIORU

„Era brav atunci românul . . . Patrie și independență nu erau vorbe deșa-te pentru dânsul. Se lupta cu bărbăție, căci se lupta pentru, pământ și vatra sa . . . O vorbă și țara era în picioare; și trebuia să triumfe, căci poporul se lupta pentru independența lui."

NICOLAE BALCESCU
(„Trecutul și prezentul")

◆ **Unde se vede iarăşi că nu s'a schimbat nimic.** — Ca urmare a discursurilor ţinute de Ceauşescu în ultimele luni, o serie de ziare şi de posturi de radio occidentale s'au grăbit să anunţe schimbări senzaţionale în componenţa echipei de conducere dela Bucureşti, campania aceasta bine orchestrată deslănţuindu-se concomitent cu acţiunea întreprinsă de agenţii mai vechi şi mai noi în scopul de a neutraliza exilul românesc şi de a instala oameni favorabili regimului uzurpator în mai toate asociaţiile şi instituţiile româneşti din ţările occidentale. «Să vedeţi ce se va întâmpla la 23 august—spuneau aceşti trepăduşi — Ceauşescu va înlocui pe toţi cei din vechea gardă comunistă cu elemente tinere, cu adversari ai Ruşilor, chiar cu oameni care au făcut parte din organizaţii de dreapta, accentuând în felul acesta şi mai mult politica de independenţă şi apropierea de apus.» A venit şi mult trâmbiţatul 23 august 1967. Aceiaşi mascaradă, cu decor neschimbat, de 23 de ani. La tribuna oficială, aceiaşi alienere de vârfuri în ordine ierarhică: N. Ceauşescu, Chivu Stoica, Ion Gheorghe Maurer, Gheorghe Apostol, Alexandru Bîrlădeanu, Emil Bodnăraş, Alexandru Drăghici (exact în acelaş loc), Paul Niculescu-Mizil, Ilie Verdeţ, Maxim Berghianu, Petre Borilă (a cărui mazilire fusese anunţată de ziarele occidentale), Constatin Drăgan, Gogu Rădulescu, Leonte Răutu (cam la coadă ce-i drept, dar tot printre mărimi), Vasile Vîlcu (călăul ţărănimei dobrogene) şi Ştefan Voitec, fostul suplinitor al gimnaziului din Corabia. Cu excepţia lui Răutu, toţi sunt pe vechile locuri, în ordinea stabilită după plenara Comitetului Central al P .C. R. din 23 iulie 1965. A lipsit la apel doar Alexandru Moghioroş, despre care se spune că ar fi grav bolnav. Din comitetul executiv (biroul politic) nu au fost clintiţi cei patru presupuşi antagonişti ai lui Ceauşescu: Emil Bodnăraş, Petre Borilă, Gheorghe Apostol şi Leonte Răutu. Şi nici Alexandru Drăghici, despre care s'a spus că va fi tras la răspundere pentru abuzurile săvârşite de el şi de subalternii lui din M.A.I. După cum se vede, Drăghici continuă a face parte din «organul suprem», desi mai mare peste M.A.I. este Cornel Onescu, unul din devotaţii lui Ceausescu. Epurări masive la Securitate n'au fost, toată operaţia reducându-se la înlocuirea unora din posturi subalterne. Efectivele Miliţiei au fost în schimb reduse considerabil, în unele regiuni mai mult de jumătate din miliţieni fiind repartizaţi ca muncitori în diverse întreprinderi. Generalul-maior Staicu Stelian, ministru-adjunct M.A.I., responsabilul treburilor poliţieneşti, lucrează acum la un plan de reorganizare a Miliţiei, plan care prevede şi înfiinţarea unor scoli de specializare.

◆ **Trupe sovietice,** de tăria unui corp blindat, au trecut pe la Isaccea şi pe la Tulcea pentru a participia la manevrele care au avut loc între 21 şi 27 august 1967 în regiunea Plovdiv, în apropiere de frontiera bulgaro-turcă. In afară de trupe sovietice şi bulgare, la aceste manevre au participat şi unităţi terestre, navale şi aeriene româneşti. Directţia manevrelor a fost încedinţată generalului de armată Dobri Giurov, ministrul bulgar al forţelor armate. Prezenţi au fost deasemenea: mareşalul sovietic L. L.Jakubowski, comandantul suprem al trupelor statelor aparţinând pactului dela Varşovia, generalul-colonel Ion Ioniţă, ministrul reserist al forţelor armate, generalul de armată Bohumir Lonsky, ministrul cehoslovac al apărării, generalul de armată sovietic M. I. Kasakoff, şef de stat major al comandamentului comun al trupelor din cadrul pactului dela Varşovia, delegaţii de ofiţeri din Ungaria, din zona sovietică a Germaniei, din Polonia şi din Jugoslavia. La parada care a avut loc în ziua de 27 august 1967 la Plovdiv au participat deasemenea şi trupe române. După cum se vede, ştirile în legătură cu interzicerea trecerii trupelor sovietice pe teritoriul României n'au corespuns adevărului, guvernul dela Bucureşti respectând în totul angajamentele şi clauzele pactului dela Varşovia.

◆ **Atacuri masive la adresa Germaniei.** — La jumătate de secol dela marea epopee naţională a Mărăşeştilor, confiscată şi utilizată şi ea de regimul dela Bucureşti, în scop de propagandă comunistă, Ceauşescu a ţinut un discurs fluviu (confecţionat de alţii), cu aceleaşi plimbări contradictorii prin labirintul dialecticei marxiste.

> «Dacă duşmanul vostru va cere
> legăminte ruşinoase dela voi,
> atuncia mai bine muriţi prin
> sabia lui, decât să fiţi privitori
> împilării şi ticăloşiei ţării voastre.
> Domnul părinţilor voştri însă se
> va îndura de lacrămile slugilor
> sale, şi va ridica dintre voi pe
> cineva, carele va aşeza iarăş pe
> urmaşii voştri în volnicia şi
> puterea de mai înainte.»
>
> **Hronică moldovenească**

Semnificativ este totuşi faptul că, doar la cinci zile dela vizita lui Willy Brandt în România, Ceauşescu declara la 12 august 1967, la Mărăşeşti, următoarele:

«Poporul român. ca şi celelalte popoare din Europa, nu pot uita că imperialismul german a declanşat în decursul unei singure generaţii două războale mondiale nimicitoare care au provocat omenirii pagube umane şi materiale incalculabile, că acesta a generat fascismul hitlerist, cel mai mare pericol pentru independenţa şi suveranitatea popoarelor, pentru cuceririle geniului uman. Este de aceea profund justificată hotărîrea fermă a poporului nostru, a tuturor popoarelor din Europa şi din întreaga lume, de a nu precupeţi nimic pentru ca asemenea evenimente tragice să nu se mai repete niciodată, pentru ca forţele imperialiste reacţionare să nu mai poată periclita pacea şi liniştea omenirii, soarta civilizaţiei.

Aşa după cum se ştie, în lumea contemporană continuă să existe cercuri reacţionare în diferite ţări, **printre care şi cercurile militariste, neonaziste din Republica Federală a Germaniei,** iar experienţa istoriei confirmă că aceasta face să planeze grave primejdii asupra păcii şi securitatii internaţionale, inclusiv posibilitatea izbucnirii unui nou război mondial. De aceea se impune ca popoarele să-şi întărească vigilenţa, ca forţele revoluţionare, progresiste, antiimperialiste din întreaga lume să-şi unească strîns rîndurile, să acţioneze cu hotărîre şi fermitate pentru dejucarea oricăror planuri ale cercurilor agresive imperialiste . . .»

Totdeodată, pentru a înlătura orice dubiu cu privire la rolul forţelor armate reseriste într'un eventual conflict, primul secretar al P.C.R.-ului a mai rostit şi fraza de rigoare pe care o folosise în zeci şi zeci de ocazii, pe vremea când era mai mare peste toţi politrucii, la Directţia superioară politică a armatei: «Este o îndatorire de onoare a armatei noastre ca, alături de armatele ţărilor socialiste **frăţesti,** să fie gata să riposteze oricărei agresiuni imperialiste, să apere cuceririle revoluţionare ale poporului, cauza socialismului şi păcii.»

◇ **Pionier al aviaţiei române,** Generalul aviator Andrei Popovici a murit în ziua de 14 august 1967 la Bucureşti, în vârstă de 84 de ani Maior în 1917, Andrei Popovici a comandat Grupul 2 Aeronautic pe tot timpul bătăliei dela Mărăşeşti. Echipajele acestui grup, în rândurile cărora au fost şi foarte muţi ofiţeri şi subofiţeri francezi, au încris pagini glorioase şi au servit drept exemplu pentru zburătorii români care, în campania din Rusia sau apărând cerul patriei, s'au arătat tot atât de viteji ca şi zburatorii din primul război mondial.

◆ **Front comun al tuturor partidelor comuniste.** — Ne este imposibil să înregistrăm aci toate călătoriile, vizitele şi consfătuirile la care iau parte, pe banii ţării şi în paguba bietului popor român, mărimile comuniste dela Bucureşti, în scopul de a extinde şi mai mult reţeaua de subversiune şi de agitaţie comunistă.

Între 25 august şi 31 august 1967, Paul Niculescu-Mizil, băiatul cârciumarului din strada Dristorului şi membru al echipei de trei care dă directive şi confecţionează discursurile pe care le citeşte Ceauşescu, Vasile Patilineţ, secretar al comitetului central al P.C.R.-ului şi Constantin Vasiliu, adjunct şef de secţie al aceluiaş comitet central, au fost în Norvegia unde, după cum spune comunicatul dat cu această ocazie, de comun acord cu tovarăşii norvegieni, au pus la punct planul «pentr u înfăptuirea unui regim popular (probatil după principiul că nimeni nu se poate amesteca în treburile interne ale altor state), pentru înfăptuirea unităţii de acţiune a clasei muncitoare, a tuturor forţelor înaintate şi democratice . . . în vederea zădărnicirii planurilor agresive ale cercurilor imperialiste, în primul rând ale imperialismului american . . .»

La scurt timp după vizita comuniştilor români în Norvegia, o delegaţie de comunişti din Islanda a fost la Bucureşti, la invitaţia guvernului şi pe cheltuiala ţării. In acelaş timp, o sumă de alţi invitaţi se plimbau prin ţară: congolezi din Brazaville, revoluţionari din America de Sud, socialdemocraţi din Finlanda etc.

◆ **O întreprindere din Bucureşti transformată în feudă personală.** — In primele zile din august 1967 a avut loc la Bucureşti procesul directorului şi al principalilor colaboratori ai directorului Intreprinderii Regionale Comunale de Prestaţii şi Construcţii-Bucuresti: 34 inculpaţi şi un dosar cuprinzând 17 000 de pagini. Director al acestei importante întreprinderi, care exercita controlul asupra tuturor întreprinderilor comunale şi raionale din regiunea Bucureşti, era un oarecare Solomon **Weintraub,** om cu trecere şi cu relaţii în lumea vârfurilor de partid. Evidenţiat, decorat şi felicitat, Weintraub a condus întreprinderea respectivă, timp de mulţi ani, ca propria lui moşie, numind în posturile de conducere tot oameni unul şi unul, cu azutorul cărora a putut încasa sute şi sute de mii de lei pentru lucrări care nici nu fuseserâ măcar începute. Directorul Weintraub numise în funcţiunea de inginer dispecer un om sigur, pe **Leon Moisescu,** care urmase cursurile unei şcoli de alfabetizare. Atât şi nimic mai mult. Şef al serviciului administrativ era Săftica **Jalbă,** femee prezentabilă, absolventă a şcolii de menaj . . . Şeful şantierului de construcţii, în faţa căruia muncitorii erau obligaţi să ia poziţia de drepţi, **domnu inginer Cristian,** era un oarecare **Popescu** Cristea, care nu reuşise să termine nici măcar şcoala primară. De necrezut şi totuşi adevărat. Surprinzător este însă faptul că această bandă a putut opera, ca în codru, timp de 5 ani şi mai bine.

◆ **Autonomia unor întreprinderi.**—In urma unui decret-lege din iulie 1967, conducerea unui număr nu prea mare de întreprinderi dispune acum de oarecare libertate în ce priveşte planificarea, încheerea de contracte cu alte întreprinderi, fixarea preţurilor si salarizarea muncitorilor. Este vorba de un exeperiment care deschide drumul spre concurenţă între fabricile din aceiaşi ramură de producţie. Muncitorii din aceste întreprinderi autonome sunt acum siliţi să lucreze mai mult şi mai cu spor, căci plata este în raport cu randamentul. Măsura aceasta a fost luată din pricina apatiei muncitorilor, pagubelor, rebuturilor şi producţiei de proastă calitate. Dealtfel, cu luni de zile înainte, principalele întreprinderi din ţară au fost inspectate de echipe de ingineri. In compunerea acestor echipe nu au intrat decât elemente capabile, cu experienţă, în bună măsură aparţinând promoţiilor mai vechi de ingineri. Despre cele constatate la faţa locului, echipele de inspecţie au raportat direct primului secretar al partidului, adică forului de consilieri ai acestuia. S'a aflat astfel că utilaje noi, achiziţionate in ţările occidentale, rugineau prin curţile uzinelor, din lipsă de cadre care să ştie să le folosească. Alte utilaje, fiind rău instalate, erau deasemenea neutilizate. Pe de altă parte, în ciuda măsurilor draconice, personalul continua să lipsească dela lucru, uzinele respective înregistrând în felul acesta alte pagube. Echipele de inspecţie au mai constatat că în intreprinderile în care lucrează un mare număr de muncitori unguri pagubele sunt şi mai mari, aceşti muncitori sabotând producţia în mod sistematic. Ca urmare, directorii acestor întreprinderi au fost înlocuiţi, înlocuitorii lor devenind adevăraţi patroni.

◇ **Staicu Stelian,** ministru adjunct la Afacerile interne şi general-maior, mai mare peste Miliţie şi instanţă supremă în materie de eliberare de paşapoarte este fost ofiţer activ, din promoţia 1932 Infanterie. La închputul carierei sale militare, Staicu Stelian a servit în Regimentul II vânători de Gardă Nr. 9, la Bucureşti. A trecut apoi în Jandarmerie, contând nominal în Regimentul Jandarmi Pedeştri, dar făcând în realitate parte din personalul Poliţiei Capitalei. După câte ştim noi, Staicu Stelian a intrat într'o celulă comunistă încă din primăvara lui 1944. Instalat în clădirea fostului comandament al Jandarmeriei din Şoseaua Ştefan cel Mare, lucrează la biroul şi stă în fotoliul care a aparţinut odinioară generalului Piki Vasiliu.

◆ **Lumea aşteaptă «reforme»,** dar cei mai mulţi sunt scârbiţi de încetineala cu care anumite măsuri sunt puse în aplicare. O bună parte din cei eliberaţi din închisori au fost reintegraţi în vechile posturi sau au primit slujbe mai mult sau mai puţin corespunzătoare, mulţi însă trăesc de azi pe mâine şi îndură mizerie. Situaţie de privilegiat are Nichifor Crainic, instalat director la «Glasul Patriei» şi plătit cu 4000 de lei pe lună.

◇ **Păstorel Teodoreanu,** chiar şi după ce fusese constrâns să scrie la «Glasul Patriei» . . . reţete de bucate şi de ce anume tuica trebuie să fie servită cu masline, a continuat să-i înţepe pe satrapii instalaţi la cârma ţării prin epigrame, una mai bună decât cealaltă şi fără să-i pese că pentru cele mai usturătoare din aceste epigrame era nevoit să facă din nou cunoştinţă cu puşcăriile comuniste. Când regimul a schimbat numele străzii Washington în acela de Haia Lifschitz, faimoasă liliputană din istoria prefabricată pentru uzul agitatorilor de raion, Păstorel a scris o epigramă care ilustrează nu numai starea de fapt din ţară, ci şi aceea dela postul de radio «Europa Liberă» din München, unde toate lepădăturile alogene se stropşesc la microfon în cea mai imposibilă limbă românească. Iată epigrama lui Păstorel Teodoreanu:

> Ici, căzut-a Bonaparte,
> Carmen Sylva, în altă parte.
> Ca să fie toate'n ton,
> A căzut şi Washington.
> Strada cu numirea aia,
> Se numeşte astăzi Haia,
> Haia Lifschitz,
> Nume mare,
> Nume fără asemănare,
> Nume care, vorba aia, înspăimântă . . .
> Haia, Sura şi Debora,
> Va venit acuma ora
> Ca s'aveţi doar voi cuvântul
> Şi să stăpâniţi pământul!
> Cleopatre — Salomei,
> Jeanne d'Arc şi-alte femei
> Şi mai mari şi mai mărunte,
> Nu mai sunteţi azi în frunte.
> Şi în lume o să fie
> Cea mai mare veselie,
> Când oraşele schimbate
> Nume noi purta-vor toate:
> San Francisco şi Boston,
> Liverpool şi Washington
> Şi Suezul şi Biscaia
> Să se cheme Lifschitz Haia.

◇ **Directori competenţi.** — După cum se anunţă oficial, uzinele «Vulcan» din Capitală nu şi-au respectat angajamentele faţă de 67 de întreprinderi, pagubele rezultate ridicându-se, până la sfârşitul lunii august 1967, la suma de 7 millioane lei.

> **Cărărue . . . cărărue . . .**
> **Care duci la Bucureşti,**
> **Drum ca tine altul nu e**
> **Nici în lumea din poveşti**
>
> **Cale lungă şi frumoasă,**
> **Cale ruptă de haiduci,**
> **Numai doru-l duci acasă,**
> **Dar pe mine, când mă duci?**
>
> **. . . Şi de-o fi ca pe la vetre**
> **Să ne'ntoarcem noi cândva,**
> **Te-om pava, dar nu cu pietre;**
> **Cu duşmani te vom pava . . . !**
> **23. 8. 1967.**

◆ **Alimentele se scumpesc,** pe zi ce trece, un muncitor fiind nevoit să cheltuiască aproape 60% din salariu pentru ca să-şi hrănească familia. Dar şi mâna de lucru s'a scumpit, tendinţa generală fiind spre inflaţie. Se face mare propagandă pentru cumpărare de apartamente. Preţul unei garsoniere, adică o cameră, baie şi bucătărie, este de aproximativ 60.000 lei. Odată cu cererea, cel interesat trebuie să depună suma de 20.000 lei . . . şi aşteaptă. După ce a primit garsoniera, restul sumei se plăteşte în rate destul de mici, eşalaonate în termen de 14 ani.

◇ **Ritmul naşterilor** este în continuă creştere. maternităţile principale înregistrând 100 până la 120 naşteri pe zi. Totul nu se petrece însă in cele mai bune condiţiuni, fiind lipsă de paturi, lipsă de infirmiere şi lipsă de medici. In general, o singură infirmieră trebuie să se îngrijească de cincizeci de lehuze. Magazinele nu sunt aprovizionate cu scutece şi obiecte de îmbrăcăminte pentru copii. Bieţii oameni aleargă de colo până colo în căutarea celor necesare, dar nu găsesc nicăeri nimic.

◆ **Alte probleme ale economiei naţionale.** — In prezent se desfăşoară în ţară o campanie de informare o opiniei publice asupra neajunsurilor pe care le întâmpină regimul în sectorul economiei naţionale. In toate şedinţele de partid, care se ţin la nivel mai înalt, se scoate în evidenţă faptul că industria naţională este deficitară, datorită deficienţei responsabililor şi că din această pricină guvernul nu poate mări nici salariile şi nici ridica nivelul de viaţă.

La Giurgeni-Vadul Oii se construeşte un nou pod peste Dunăre, dar lucrările pe şantier sunt întârziate cu cel puţin 6 luni, cheltuindu-se, până acum, pu peste 50 de milioane mai mult decât suma prevăzută.

In domeniul producţiei petrolifere, regimul se izbeşte de greutăţi din ce în ce mai mari. Din pricina organizării defectuoase, a aparatului administrativ cu mult prea mare şi a salariilor scăzute care provoacă apatia muncitorilor, producţia petroliferă a scăzut şi ea simţitor. Statisticile oficiale, care apar şi în presa occidentală, sunt false. In realitate, **productia reală este la jumătate din cea anunţată oficial, osciland între 6 şi 7 milioane tone de petrol anual.** Nu este vorba numai de secătuirea unor zone de producţie, ci de încetinirea ritmului de lucru. Aparatul administrativ este atât de umflat, încât fiecare sondă a devenit o întreprindere de sine stătătoare, cu serviciu de statistică, contabilitate, serviciu de personal, direcţie, aparat tehnic şi muncitori, sonda fiind subordonată unei schele, schela unui trust, trustul unei direcţii, direcţia unei dierecţii generale, direcţia generală ministerului şi ministerul sectorului respectiv din comitetul central. Acesta este şi drumul pe care trebuie să-l străbată fiecare hârtie, fiecare adresă, spre soluţionare. Aceiaşi situaţie există şi în toate ramurile industriale. Foarte târziu, surprinzător de târziu, regimul şi-a dat seama că toate schemele sunt umflate şi că muncă pe care în mod normal ar trebui s'o facă o singură persoană **este făcută de cinci.** Pentru a fugi de răspundere, oamenii preferă să se angajeze în diferite posturi obscure, mulţumindu-se cu un minim de existenţă.

Este drept, regimul face mari eforturi pentru a reduce efectivul personalului administrativ din întreprinderi. In şedintele de partid şi în coloanele ziarelor se citează necontenit întreprinderi în care sinecuriştii abundă: fabrica de încălţăminte «Flacara», întreprinderea metalurgică «Imox», «Anticorosiv» şi chiar uzinele «Vulcan», toate din Bucureşti, precum şi alte întreprinderi din întreaga ţară.

Se constată deasemenea că atât cadrele tehnice cât şi cele administrative nu stau un timp mai îndelungat în acelaş serviciu. Există o fluctuaţie continuă. Când unul s'a obişnuit cu serviciul şi a prins mecanismul, pleacă. Este încloocuit cu altul total nepregătit. Când acesta a căpătat oarecare experienţă, pleacă şi el. In felul acesta, nimeni nu ştie nimic, nu vrea să ştie nimic şi nu aşteaptă decât leafa.

◇ **Sfatul popular al Capitalei,** asemenea altor instituţii care întocmesc rapoarte false, a anuntat că are gata 2000 de apartamente. O comisie trimisă la faţa locului a constatat că apartamentele cu pricina erau departe de a fi terminate.

Herausgeber und für den Inhalt verantwortlich: Dr. I. V. Emilian, Fürstenfeldbruck, Jägerstr. 17.
Druck: Dr. Peter Belej, München 13.

După 23 de ani...

(urmare din pag. 1)

Oamenii au fost uniformizați prin muncă, prin plăcerile, gândurile și interesele lor astfel că, locuința, îmbrăcămintea, hrana, au fost treptat conduse către un tip identic. Toți sunt siliți să citească în acelaș timp acelaș lucru în aceleași ziare. Procesul de dezinformare este metodic, iar minciuna începe cu însuși titlul ziarului «România Liberă».

Toți văd dela un capăt la altul al țării acelaș film, ascultă în acelaș timp aceiași muzică radiodifuzată la aceiași oră; aceleași mijloace de transport îi aduc la aceleași ateliere sau birouri, la aceleași cantine, pentru a lucra, a se hrăni și, dacă le mai rămâne timp, a se repauza.

Față de procesul sistematic de uniformizare generală în care personalitatea umană este strivită, trebuie luptat ca în această lume care nu-și găsește echilibrul, să triumfe spiritul asupra materiei, căci în ultimă instanță acesta este fondul problemei.

Dar, cum se poate concepe un efort de eliberare spirituală, morală și politică, atâta timp cât marile puteri au asistat și continuă să asiste indiferente la procesul de sugrumare din partea Uniunii Sovietice prin guvernele comuniste pe care le-a instalat în țările altădată libere și când, două generații au fost strivite în temnițele comuniste?

A fost o acțiune calculată de genocid prin distrugerea valorilor morale și intelectuale, prin distrugerea a acelora care au opus rezistența cârmuirei comuniste.

Insula latină, trebuia neapărat să dispară din marea slavă.

Ideea de genocid trebuie reținută și să nu se treacă ușor peste ea, căci de genocid acuzăm Uniunea Sovietică și regimul impus de ea României.

Acuzarea aceasta, își găsește încadrarea juridică în Convenția Nr. 179 din 9 decembrie 1948 a Adunării Generale a Națiunilor Unite, care prin articolul 2 precizează:

«In prezenta convenție, prin genocid se înțelege unul din actele mai jos enumerate, în scopul de a distruge, în total sau în parte, un grup național, etnic, rasial sau religios:

a) Moartea membrilor unui grup.

b) Atingerea gravă a integrității fizice sau mintale ale membrilor grupului.

c) Supunerea intenționată a grupului la condițiuni de existență care ar conduce la distrugerea sa fizică, totală sau parțială.»

Prin articolul 3 din Convenție, în aplicarea măsurilor de pedepsire a genocidului, cad sub incidența acestei legi, pedepsindu-se conform aliniatului «c» și complicitatea la genocid.

Acest articol vizează direct regimul dela București, prin complicitatea căruia, Uniunea Sovietică a urmărit exterminarea lentă în masă a Națiunei Române.

Conform articolului 4 din Convenție se pedepsesesc:

guvernele, funcționarii, sau orice particular care a dat ajutor sub orice formă în actele de comitere a genocidului.

Nimeni nu poate invoca un ordin primit.

Prin articolul 6 se stabilește că persoanele acuzate de genocid (conform articolului 3) vor fi traduse în fața tribunalelor competente ale statului pe teritoriul căruia actul a fost comis, sau înaintea Curții Criminale Internaționale, — iar articolul 7 pune principiul extrădării celor acuzați de această crimă.

Însfârșit, articolul 8,cel mai important în ce ne privește, stipulează dreptul de a se seziza Organizața Națiunilor Unite, pentru a se preveni și lua măsurile necesare de pedepsire a actelor de genocid.

O acțiune metodică, de vexațiuni, privațiuni, de represiune și crimă a fost constant folosită contra adversarilor regimului, până la suprimarea lor fizică.

Nu întâmplător delegatul Uniunii Sovietice, în discuțiile purtate în comisiile Adunării Generale, a căutat să strecoare în preambulul Convenției ca exemplu de genocid: fascismul, nazismul și teoriile rasiste, ca și cum înainte și după dispariția nazismului și fascismului, genocidul nu ar fi fost și nu ar fi practica curentă în politica Uniunii Sovietice față de popoarele pe care le-a aservit.

Adunarea Generală, a stabilit că genocidul este o crimă contra dreptului popoarelor pe care lumea civilizată o condammă și pentru care, autorii principali și complicii lor trebuiesc pedepsiți, fie că este vorba de crime rasiale, politce sau săvârșite din alte motive.

Atragem de aici atențiunea și ridicăm protestul nostru în fața întregii lumi, contra atitudinei de indiferență a acelora care încurajează prin dezinteresare, sau tratează cu regimul tiranic și uzurpator. Răspunderea lor nu este mică, în fața conștiinței umane și în fața istoriei care-i va considera că s'au angajat de partea opresiunei și nedreptății.

Republica impusă din afară nu este a Românilor, ci a acelora care vor să-i suprime.

Odată cu instituirea Republicii Populare Române, era sortit să dispară tot ce este român între noi.

Odată cu această republică, a dispărut și suveranitatea statului nostru.

Pe granița noastră de răsărit pândește cotropitoare tirania sovietică.

Țara este strivită dar flacăra rezistenței nu s'a stins.

Lumea liberă are datoria morală să ne ajute pentru a intreține această flacără vie, până când Românii vor obține dreptul lor incontestabil la libertatea de ași hotărî singuri și nesiliți drumul și de ași alege regimul politic pe care-l vor.

STINDARDUL

Nu mor stămoșii niciodată,
Războiul lor în noi și-l poartă,
Căci li-e țărîna spulberată,
Dar nu li-e dușmănia moartă.
Străveche, ura lor se'mparte
Din moș in moș, din tată'n tată.
Și azi, de dincolo de moarte,
Ei ne mai cer o judecată.

Cum ne privim acum în față,
Potrivnici însetați de luptă,
Neiscusința noastră'nvață
Din ura lor neintreruptă.
Noi suntem flacăra prilbeagă
Din neimblânzita lor văpaie,
Cu moștenirea noastră'ntreagă
Venim pe câmpul de bătaie.

OCATAVIAN GOGA
(Strămoșii)

Varietăți colaboraționiste

Dl Eugenio Coseriu, savantul italo-uruguayan, născut în Basarabia, a acceptat invitația oficială a Academiei RSR de a merge la București în octombrie 1967. Eminentul lingvist figurează de ani de zile în redacția revistei „Zeitschrift für Phonetik" (Berlin-est), alături de tov. Graur și Petrovici, dovedind în mod convingător că „zidul rușinii" e pură invenție. D-sa va merge dela București la Moscova, *unde i s'au tradus în rusește două cărți*. Nu are cunoștință de pretinsele deportări din R. S. S. Moldovenească, care — deși inexistente — dacă totuși sunt, ar constitui fără a fi treabă internă sovietică. Dl Eugenio Coseriu nu are nimic în comun cu turiștii moldoveni din Sahalin.

*

Delegația RSR la târgul cărții dela Frankfurt a. M., în frunte cu scriitorul Mihail Șora, a făcut scăpâm cu bine. In timpul trecerii la orizontală, îi o vizită de curtoazie d-lui Petru Dumitriu. La interpelarea eronată a unuia din oaspeți, care o folosit titlul demodat de „domn" autorul romanului „Drum fără pulbere" a precizat: „*tovarășul* Petru Dumitriu. Eu nu am nimic cu regimul dela București. Plecarea mea se datorează exclusiv lui Beniuc".

*

Dl Ghiță Ionescu, dela fostul „Radio Free Europe" (azi *Golos russkoj družby*), actualmente specialist în literatura de science-fiction despre „distanțarea României" călătorește entuziast la București. Ziarul „Glasul patriei" care dintr'o eroare regretabilă a publicat un articol puțin măgulitor la adresa confratelui își va cere scuze într'un număr viitor.

*

Henri Coandă — prezentat de presa franceză ca fiind de origine maghiară, la care n'am văzut desmințire — și-a făcut apariția la București în iunie 1967. Inexplicabilă întârziere pentru inventatorul turbo-propulsiunii. I-au luat-o înainte cei care au plecat călare pe rinoceri și inorogi.

*

Rinocerasa a fost la București, unde a „vizionat" biografia familiei. Rinocer-tatăl se mutumește să primească în vizită, la Paris, echipe de șoc de gazetari în deplasare. Care de altfel nu sunt deloc politicoși și scriu că „Maestrul" are o privire de „boală incurabilă" — ceeace oamenii lucizi știau de mult. În aceeași direcție, bogată în rezultate, merg și cercetările a doi psihiatri americani, dr. Norman S. Litowitz și dr. Kenneth M. Newman. Într'un articol recent din „Archives of General Psychiatry" autorii examinează teatrul „absurd" și conchid că „clivajul mintal" caracteristic acestuia se întâlnește foarte frecvent la pacienții nervoși (ori nevricoși cum zicea babacul Caragiale). Ajunge de altfel să parcurgi „Jurnalul" lui Ionesco pentru a te despărți repede de el cu o milă clinică: omului îi e frică de moarte și se tânguie și se smiorcăe, aducând ultima dovadă că nu aparține spațiului moral românesc.

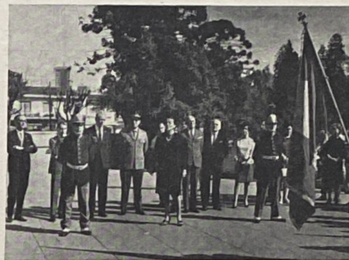
Manifestări românești

In fața asaltului general pe care-l dă regimul dela București în vederea neutralizării exilului, serbările organizate de compatrioții din lumea liberă cu ocazia zilei de Zece Mai au căpătat în acest an o semnificație deosebită. Pretutindeni, la Paris, New York, Madrid, Roma, Buenos Aires și la Cleveland aceste serbări s'au bucurat de o largă participare și au decurs într'o atmosferă de însuflețire.

La Sao Paulo, în Brazilia, în prezența autorităților civile și militare braziliene, un grup de foști combatnți români, în frunte cu dnii Cpt. Al. Botescu, Slt. Roth-Gelescu și Slt. Marcel Preoțescu, a depus o coroană la Monumentul Independenței. Slujba solemnă a fost oficiată de Părintele Petru Balint, în Capela Bizantină a Institutului Sfânta Olga. După aceasta, în salonul de recepții al aceluiaș institut, a avut loc adunarea comemorativă, în cadrul căreia au luat cuvântul: dna Dulce Salles Cunha Braga, deputată în Parlamentul Brazilian, dl. Bilynsky, în numele tuturor grupurilor naționale de refugiați și dl avocat Nicolae Iancu Păltinișanu, președintele Comunității Românilor din Sao Paulo.

La Hamilton, în Canada, serbările comemorative care au fost pregătite de dl George Diaconu, președintele Asociației Culturale Române din localitate, au luat caracterul unnui eveniment național, atât de mare a fost participarea compatrioților veniți aci din întreaga Americă. La reușita serbării au contribuit în largă măsura dnii George Bălașu, secretarul Asociației, Nicolae Pora și George Denisov. Te-Deum-ul a fost oficiat de P.S.S. Valerian Trifa, asistat de preoții Anchidim Ușieru și Nicolae Zelea. In cadrul adunării comemorative, au vorbit dnii: Constantin Măgirescu, în limba engleză și Nicolae Pora, în limba română, dl George Bălașu recitând *Rugăciune* de Aron Cotruș, iar dl Matei Hojbotă *Evocare*. Programul artistic a obținut un mare succes, fiecare punct al acestui program fiind răsplătit cu aplauze entuziaste. Printre numeroșii oaspeți străini care au asistat la măreața serbare, citâm următoarele persoane: Hon. John Munro, deputat în Parlamentul Federal, Hon. Ray Connel, ministrul lucrărilor publice din Ontario, John Gudaff, judecător, Emil Lemco, avocat, Victor Coops, primarul orașului Hamilton și dl Wiliam Bezchlibnur, președintele Ligii Anticomuniste din Canada. Au mai fost prezenți: preotul Nicolae Tănase din Toronto, precum și dnii: Chirilă Ciuntu președințele Comitelului Român-American, Mircea Banciu, vicepreședinte al aceluiaș comitet și St. Stănicel, reprezentând Uniunea și Liga. Ziarele canadiene au publicat reportagii și comentarii în legătură cu aceste serbări.

Ținem deasemnea să menționăm faptul că la München, cu ocazia zilei de 23 august, cea mai neagră zi din istoria României, Părintele Dumitru E. Popa a oficiat o slujbă religioasă întru pomenirea tuturor victimelor regimului uzurpator instalat la cârma țării de tancurile inamicului. La această slujbă au asistat atât români cât și un mare număr de germani din România. Cu aceiași ocazie, Asociația Românilor din Germania de Sud a lansat un manifest care a fost eleogios comentat de două ziare săptămânale din München.

Zece Mai 1967 de Sao Paulo: Deputata Dulce Salles Cunha Braga, rostind discursul în fața Monumentului Independenței din Sao Paulo. Dela stânga spre dreapta: Nic. Iancu Păltinișanu, Edgar Rangani (Italia), Pitrowsky (Polonia), Căpitanul Walter (Reprezentând Comandamentul Armatei a II-a braziliene) Morano (vicepreșendinte al Cercului Italian din Brazilia etc. Se vede drapelul organizației anticomuniste C.A.E.R., cu crucea albă în vârf.

Chemarea unui evadat

Mulțimea de scrisori pe care le primim zilnic dela cititorii din toate colțurile lumii arată măsura în care ziarul nostru este apreciat și susținut. Dar tocmai datorită faptului că primim prea multe scrisori, răspunsul nostru vine, de cele mai multe ori, cu destul de mare întârziere. De mare interes pentru noi, ca dealtfel pentru toți exilații mai vechi care n'au basculat încă și nici nu au de gând să basculeze, sunt scrisorile primite dela cei sosiți de curând printre noi, în majoritatea cazurilor tineri care n'au cunoscut România de ieri și asupra cărora nu apasă nici o ipotecă politică. Iată una din aceste scrisori:

„Stimați domni dela redacție!

Deși sunt de câteva luni ajuns în lumea liberă, după repetate încercări și multe necazuri, v-am descoperit numai săptămâna trecută. Aș dori mult să vă pot cunoaște, să putem sta mai mult de vorbă. Aici, mai sunt cu o familie a unui profesor, cu care am venit împreună pela M.—Sp.

Ca răspuns sincerei aprecieri și considerații pentru munca, curajul și abnegația cu care luptă „*Stindardul*", vă trimit acest articol, pe care, dacă considerați că întrunește condițiile de publicare, îl puteți face să apară în forma trimisă, bineînțeles punându-l de acord cu ortografia românească întrebuințată în coloanele ziarului.

Aștept răspunsul Dumneavoastră, iar dacă cineva dela redacție are vreun drum aici la . . ., vă rog să mă caute la adresa indicată. În caz de mutare, va găsi adresa la care pot fi găsit. Pentru început, am preferat pseudonimul respectiv, numele meu adevărat fiind . . ."

Publicăm mai jos articolul acestui tânăr compatriot, așa cum ne-a fost trimis:

BINE V-AM GĂSIT,
DRAGI ROMÂNI LIBERI!

Cu admirație și respect, plec întâi fruntea în fața Stindardului românesc din exil, în semn de închinăciune și de salut pentru toți.

Făcând acest gest, închin gândul meu tuturor eroilor căzuți în lupta sfântă pentru păstrarea finței neamului român „dela Nistru pân la Tisa", acelora care au luptat pentru om, pentru drepturile omului, pentru libertate și independență națională, pentru eliberarea țării de sub sclavia comunistă.

Slăvită în veci să fie memoria adevăraților fii ai României care nu s-au lăsat biruiți. Ascultați-le glasul ce vine spre voi din falnice morminte. Fiți demni de jertfa lor!

Sub faldurile acestui stindard de luptă, închin modestul meu omagiu, al unui om de-acum liber care a adus cu el, în exil, pulberea milenară a mormintelor străbune și dorința de nebiruit de a lupta pentru mântuirea celor rămași acasă, în sclavia și sub teroarea comunistă. Nu vă lăsați amăgiți de perfida propagandă a celor fără Dumnezeu. Strigătul nostru de luptă să fie: Deșteaptă-te Române! Nimic altceva.

Pe frații mei din toate colțurile lumii îi indemn să se unească sub un singur steag de luptă, indiferent de concepțiile politico-sociale pe care le-ar avea unul sau altul. Unire și iarăși unire, pentru o Românie democratică, liberă, o Românie a Românilor, în care omul să fie respectat.

Zilele trecute, mi-a fost dat să citesc, pentru prima oară, câteva pagini din numere apărute în anii trecuți, numere ale acestui ziar românesc, unic în felul lui și mereu de mare actualitate. Nu cunosc nici trecutul politic și nici actuala orientare a celor ce scriu Stindardul, dar mi-am putut da seama că ei sunt hotărîți, dau dovadă de mult curaj și de tărie de caracter, că merg în pas cu toată suflarea românească, că sunt într'adevăr luptători și interpreți, demni și sobri, a năzuințelor poporului nostru, a fraților de sânge aflați astăzi în robie.

Am citit cu emoție în coloanele Stindardului evocarea glorioaselor pagini din istoria noastră națională, acelea ale războiului purtat de noi împotriva Rusiei bolșevice. Am fost impresionat până la lacrimi și mi-am pus întrebarea cum, după aproape un sfert de secol, mai putem noi oare răbda jugul unei stăpâniri impuse de dușman.

Știrile din țară, publicate de Stindardul, sunt riguros exacte, reale, fapte pe care noi le cunoaștem și pe care noi le-am trăit. Doar opinia publică din lumea liberă și conducătorii ei nu iau cunoștință de ele, adoptând aceiași atitudine comodă și indiferentă. In paginile acestei foi românești, am găsit adevărata Românie, cu lanțul ei de suferințe în care noi am crescut. Această foaie oglindește sufletul poporului român și strigătul lui de durere în fața împilărilor de tot felul, a vieții mizere, a chinurilor din lagăre și din închisori, a muncii forțate, a tuturor prăbușirilor . . .

Prea puțin se știe aci, în lumea liberă, despre cadrul și adevăratele condițiuni în care se desfășoară viața acelora aflați sub teroarea, fizică și morală, a comuniștilor. Li se dă atât cât să vegeteze, într'o oarecare aparență de „civilizație", *dar li se ia*, în numele „poporului", în numele „partidului" și în numele basmului despre o viață fericită pentru urmași, *totul*. Pentru rest, se îngrijește acelaș partid, atât de bine încât țăranul este nevoit să-și aducă pâinea dela oraș, cu sacul, cu traista. Nu totdeauna reușește să ajungă cu această pâine la copii. Miliția i-o poate confisca pe drum . . .

(urmare în pag. 6)

M. Dragomirescu

Eczema literară

Pretutindeni, de câțiva ani, de când literatura a devenit ceva viu și căutat în societatea noastră, s'au format diferite gaște literare, fie împrejurul editurilor, fie împrejurul vânătorilor politici, fie împrejurul vanității literare, care laudă și recomandă cele mai proaste producții numai că sunt produse ale celor din gașcă.

Literatul atins de eczemă literară ocolește expresia simplă și clară și fraza construită în mod logic. Asemenea faimosului Gongora sau a „prețioșilor" dela Hôtel Rambouillet, ideea se învălește în fraze bombastice care ating ridicolul. De exemplu, în loc de aceasta expresie: falsă știință, bolnavul îi va spune „similitudine de savanterie" sau mai știu eu cum.*)

În poezie această stranie maladie se manifestă cu mai multă intensitate, având domenii vaste, necercetate încă. Poeții așa-ziși „moderniști" sunt cei mai grav atinși, aș zice incurabili.

*) NR., de pildă: *tragic contratimp existențial* în loc de „tristă moarte prematură".

ALBU ALEXANDRU

Né le 5 avril 1919 à Bălți Bessarabie, ALBU était le fils de cette province roumaine martyre, ravie une première fois par les tsars en 1812 et une seconde fois par les commissaires en juin 1940, à la suite d'un ultimatum. Sur ce document «juridique» est fondé en droit le traité de paix de 1947 et l'actuelle occupation soviétique de la «République moldave».

Après avoir fini le lycée en 1938, il s'engagea comme volontaire dans l'aviation militaire roumaine. Au printemps 1940 il termina l'Ecole de radio-télégraphistes. Aussitôt obtenu son brevet, il fut affecté à la 2-ème Flottille d'Aviation de la Garde — ayant la garnison à Cluj, chef-lieu de la Transylvanie — pour encadrer la 1-ère Escadrille de reconnaissance stratégique.

Après le Diktat de Vienne qui écartelait la Grande Roumanie au bénéfice de ses voisins, le pays se trouva dans le camp de l'Axe par la force des choses plutôt que par affinité élective. Le besoin de se défendre contre l'ennemi mortel de l'Est aisi que le rêve de refaire l'unité perdue éliminaient une autre politique. Exemple dramatique de situation où il n'y a pas de choix.

Au milieu de cette situation critique, le premier jour où ALBU rejoignit son unité il se trouva en état de guerre; étant en allerte permanente il exécuta des reconnaissances aériennes stratégiques pour déterminer les concentrations des troupes hongroises.

Au commencement de l'année 1941, ALBU avec d'autres équipages d'avions de reconnaissance et de bombardement lourd, est envoyé en Allemagne à Brandis. Il y suivit des cours de spécialisation et de perfectionnement de navigation sans visibilité.

Le 22 juin 1941 la Roumanie entrait en guerre, aux côtés de l'Allemagne pour reconquérir la Bessarabie. A partir du 15 juillet 1941 — date à laquelle il finit l'école de Brandis — ALBU, qui faisait toujours partie de la 1-ère Escadrille de reconnaissance stratégique — prit une part active pour libérer sa province natale, ainsi qu'aux batailles d'Odessa et de la mer d'Azov. Pour ses activités exceptionnelles ALBU fut décoré de:

la Vertu Aéronautique avec épée (la plus grande décoration de l'aviation roumaine),

la Vertu militaire 2-ème classe (la plus grande décoration des troupes terrestres),

la Croix de fer (allemande) 2-ème classe.

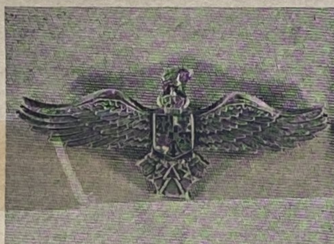
En août 1942, toujours avec la 1-ère Escadrille de reconnaissance, ALBU stationné d'abord à l'aérodrome de Stalino, ensuite à celui de Tačinskaja, prit part aux combats préliminaires de Stalingrad et à la bataille elle-même.

Le 20 novembre 1942, deuxième jour après le début de l'offensive soviétique du «coude du Don», par un temps exceptionnellement mauvais, avec un plafond de 0 à 100 m maximum, à cause du manque total d'informations concernant l'ennemi, l'équipage d'ALBU fut envoyé dans une mission de sacrifice. L'avion étant obligé de voler au dessous du plafond des nuages, essuya une réaction intense de la D.C.A. de tous les calibres et même le feu de l'infanterie. ALBU fut blessé grièvement. Un projectile de D. C. A. de petit calibre fit explosion dans l'avion au dessus de son siège; un éclat de ce projectile lui sectionna une artère du pied. Soigné sommairement par l'observateur de l'avion, ALBU couché, saignant abondamment, continua à remplir ses fonctions de radio en manipulant l'appareil avec son pied indemne. Il réussit l'impossible: ramener sains et saufs l'avion et son équipage à la base de Tačinskaja. C'est un de ces hauts faits d'armes qui n'a rien à envier aux exploits des épopées anciennes. Pour son héroïsme incomparable, pour l'esprit de camaraderie exemplaire qui l'animait, ALBU fut décoré en 1942:

des barettes (palmes) de la Vertu aéronautique,
de la Vertu militaire 1-ère classe,
de la Médaille militaire,
de la Croix de fer 1-ère classe.

Après la guérison de ses blessures, il fut instructeur radio de 1943 à 1945 à l'Ecole de navigation sans visibilité de Popești-Leordeni. Après 1945, afin de pouvoir continuer sans entraves le combat pour la libération de la Roumanie, ALBU partit pour l'Occident, où jusqu'à sa mort il prit une parte active à la lutte contre la subversion communiste qu'il connaissait si bien. Comme en 1942, meurtri dans son avion, le héros n'a jamais désarmé.

Comme répercussion tardive de ses blessures de guerre, ALBU est mort d'une syncope le 11 juin 1967. Conduit par ses camarades aviateurs et ses compagnons de combat, il a été enterré à Graçay (Cher), dans le caveau de sa femme, née MIGNOTON. Après ALBU restent sa femme et un fils, Patrick, âgé de 9 ans. Nous les prions de trouver ici un peu du reconfort que donne le souvenir sans tache que nous garderons de lui au plus profond de nos coeurs.

La Russie „salvatrice"

Dans «Literaturnaja Rossija» Andrej Voznessenski exalte, dans un poème apocalyptique antichinois, la mission historique de la Russie. «Le monde» du 26—27 mars ne peut rater l'occasion et s'en fait l'écho:

Faut-il donc de nouveau que nous portions la planète sur nos épaules?
ô temps, adresse ta prière à la Russie pour son destin inouï,
pour notre abnégation éternelle comme les cieux,
qui reçoit dans son corps toutes les balles destinées
aux Rome et aux Vienne . . .
Russie salvatrice, quels que soient les Batyi,
toujours la Russie,
encore la Russie,
éternellement la Russie!

Il suffit d'avoir une connaissance cavalière de la littérature russe pour reconnaître dans cette apostrophe ronflante, dont la banalité n'a d'égal que le ridicule, les accents exaltés des «slavophiles» du XIXe siècle. Pour eux aussi la Russie portait «le poids de toutes les souffrances humaines". Démesure, messianisme, complexe de la crucifixion — il y a là un attirail usé dont l'expression même ne s'est pas renouvelée.

Vsegda Rossija,
eščë raz Rossija
Rossija na veki!

C'est du Herzen et du Dostoïevski craché. Excédé, on a envie de dire au poète: «ferme-la et fiche nous la paix avec ta mission». Ce que désirent tous les peuples prisonniers du vaste bagne c'est précisément de ne pas être «sauvés» par l'URSS; ils veulent être responsables de leur propre destin.

Dans «Les nouvelles de Moscou» on revient à la charge, car si la nuance n'a jamais été le fort de la Russie éternelle, celle-ci ne manque pas de suite dans les idées par delà les déluges de sang. Nicolaj Molčanov pleurniche: «N'est-il pas monstrueux de proclamer comme ennemi de la civilisation européenne un pays auquel cette civilisation doit son existence même? C'est pourquoi les Russes ont toutes les raisons de dire avec fierté: nous sommes des Européens».

L'ennui c'est que les intéressés eux-mêmes, depuis plus d'un siècle, ne cessent de souligner l'*asiatisme* de la Russie et sa position antagoniste par rapport à l'Europe, comme par exemple Aleksandr Blok, l'enfant chéri de la révolution:

Oui, nous sommes des Scythes,
oui, nous sommes des Asiates,
aux yeux louches et sauvages!

Il n'est pas difficile de déceler dans les déclarations opportunistes ci-dessus le prolongement des propos de tel personnage maléfique, véritable fossoyeur de l'Europe, sur la cité radieuse «de l'Atlantique à l'Oural».

Mais nous autres Roumains sommes ainsi faits — impassibles aux palabres de la «Russie salvatrice», indiférents aux méandres, point du tout cartésiennes, du général De Gaulle. C'est que nous avons, nous aussi, le droit de penser à la Roumanie éternelle. Et dans cette perspective le péril jaune ne nous inquiète guère. Bien plus — pourquoi ne pas le dire? — les succès technologiques chinois nous comblent d'aise. Non pas que ayons quelque affinité avec Mao et ses gardes rouges, mais parce que nous voyons là l'unique possibilité de terrasser le monstre, la «bête rouge» de St. Jean. A l'instar du vieux censeur nous n'en démordons pas et répétons chaque matin: *Moscovia delenda est!* Les principautés roumaines ont été fondées après la grande invasion mongole de 1241, lorsque l'état de Kiev fut réduit en cendres. Autrement dit, la Roumanie ne peut vivre que lorsque la Russie est par terre. Et vivent les Tartares! Il n'y a, à nos yeux, aucun inconvénient à ce que la Sibérie jusqu'à l'Oural revienne à la Chine. Du démembrement de la Russie d'Europe se chargeront les peuples réduits en esclavage. Il est vrai que, après le tête-à-tête de Glassboro, nous redoutons un peu que Johnson ne soit amené un jour à déclarer comme Churchill: «nous avons tué le mauvais cochon». Mais nous sommes assez fous — comme les émigrés roumains d'il y a un siècle qui croyaient à la déconfiture de l'empire ottoman — pour être certains que nous verrons la Russie «salvatrice» réduite en miettes et ramenée à la raison.

Après on fera l'Europe, sans millénarisme et sans «abnégation éternelle».

Coexistence Pacifique.

L'Union Soviétique ne développe pas seulement ses activités sur le plan de la politique subversive. Son service d'espionnage s'intéresse aux fabrications des usines d'armement, notamment dans la Ruhr où la police de Sécurité Militaire vient de démembrer un réseau composé de spécialistes parmi lesquels se trouvait une femme. Les arrestations effectuées ont déclanché une seconde enquête tendant à déterminer les modalités de disparition de plans, constatées depuis un certain temps, concernant les aérodrômes de l'O. T. A. N. en Bavière.

(Aginter Presse)

„Distances" roumaines

Tout a commencé par le voeu d'un journaliste en mal de copie, qui «prévoyait» que, à la longue, les démocraties populaires devraient prendre leurs distances, sinon le large, par rapport à l'URSS. Le «monolithe» entra dans le jeu et proclama la doctrine du polycentrisme qui laissait une liberté de manoeuvre plus grande que l'unanimité menée à la baguette. Et c'est ici qu'intervint la métamorphose dont vraisemblablement nous ne connaîtrons jamais les étapes par le menu. Les marionettes auxquelles on a ordonné de jouer à l'indépendance y ont pris goût. En mettant beaucoup d'application dans leur attitude elles ont fini par s'en convaincre. L'histoire du communisme roumain est un peu l'histoire de Pinocchio.

Il semble, en effet, que la Roumanie — le plus docile des satellites d'il y a quelques années — jouït aujourd'hui de la plus grande *autonomie* — ce qui est encore loin de l'*indépendance*. Le distinguo est essentiel et il a été fait par. I. G. Maurer à la Haye. Cependant, les écarts idéologiques ne doivent pas nous leurrer. Les mousquetaires de Bucarest — même s'ils renouent sincèrement avec le passé historique roumain — ne peuvent jeter par dessus bord leur seule raison d'être, le drapeau rouge et l'attirail mythologique. Ce qui n'exclut pas des situations paradoxales. Il semble que les communistes roumains ont respiré soulagés au moment où le régime fort d'Athènes a enrayé la conjuration des gauchisants. C'est qu'une Grèce «populaire» aurait signifié le rejet de la Roumanie dans les bras de l'URSS et l'annulation des efforts d'émancipation de ces dernières années. Il en est de même de la malheureuse politique gaulliste. A peine commençait—on à Bucarest à se sentir à l'aise que l'oracle de l'Elysée — qui se croit partout à Djibouti — fronçait les sourcils. La fronde roumaine ne s'accomode pas de la direction russophile de sa stratégie. Voilà pourquoi, lorsque le professeur Alfred Grosser écrit dans «Le monde» du 19 juillet que «les Roumains ne reçoivent aucun soutien français pour élargir leur liberté d'action» — il est en deça de la vérité. La politique gaulliste est, du point de vue roumain, catastrophique et l'on ne peut que la vomir. Au lieu du «soutien» on a reçu un coup de pied d'âne. Nous prenons bonne note. La consommation des siècles n'est pas pour demain et nous en reparlerons à notre «soeur latine».

Telles sont les «distances» roumaines en cet été 1967: de plus en plus loin de la pieuvre moscovite que nous connaissons si bien et — puisqu'il le faut — aussi de cette France égarée qui a mis le cap vers des horizons démentiels. Le destin a voulu que le virage fût réalisé par des communistes, lesquels, nous le savons, n'oublient pas leur bréviaire. Mais nous non plus n'ignorons pas ce que veut dire «tactique et stratégie». C'est pourquoi, sur la route qui va de l'autonomie à l'*indépendance* de la Roumanie ils auront notre froide sympathie sans fraternisation. Voilà donc la troisième distance — la nôtre.

Emissions en langue francaise de la Radio Portugaise

1. **07,30—08,15 GMT pour l'EUROPE**
   (longeur d'ondes: 30,42 et 48 mètres)
   8,30—9,15-Heure de Paris et de Genève
2. **17,30—18,15 GMT pour l'AFRIQUE**
   (longeur d'ondes: 13 et 16 mètres)
   15,30—16,15-Heure de Dakar et Conakri
   18,30—19,15-Heure de Brazaville
   19,30—20,15-Heure d'Elisabethville
3. **18,30—19,15 GMT pour l'EUROPE**
   (longeur d'ondes: 30,42 et 49 mètres)
   19,30—20,15-Heure de Paris et de Genève
4. **22,00—22,45 GMT pour l'EUROPE**
   (onde moyennes)
   23,00—23,45-Heure de Paris et de Genève
5. **02,15—03,00 GMT pour LE CANADA**
   (longeur d'ondes: 50 mètres)
   21,00—21,45-Heure de Quebec
   21,00—21,45-Heure d'Edmonton
   20,00—20,45-Heure de Vancouver
   22,00—22,45-Heure de Winnipeg

Chemarea unui evadat

(urmare din pag. 5)

In acest timp, aristocrația proletară, atotputernică, își trăește viața în desfătare și huzur, pe moșia noastră străbună, fără să roșească de rușine, trăește din munca și din bucata de pâine ruptă dela gura sclavilor, care sunt chemați periodic să confirme privilegiile acestei aristocrații, prin alegeri plebiscitare. Așa este la noi în țară și așa este în toate celelalte țări „socialiste", lumea liberă așteptând prăbușirea comunismului prin el însuși sau o evoluție a lui spre . . . liberalizare. Noi care am reușit să evadăm de dincolo, acei care am trăit și am crescut în „paradisul comunist", nu putem răbda și sta nepăsători în fața ignoranței și indiferenței celor ce trăesc în liberatate și se lasă duși de nas de o presă complice, de cele mai multe ori, cu organele de propagandă comuniste. Trebue să le deschidem ochii și să-i facem să înțeleagă ce cumplită primejdie apasă asupra lor. Dar trebue să facem și mai mult! In faza încercărilor masive ale agenților comuniști de a neutraliza exilul românesc, aceasta cu utilizarea tuturor metodelor, unele mai perfide decât celelalte, noi nu trebue să ne limităm numai la acțiuni de apărare verbală, *ci să trecem la atac*, în unire desăvârșită, pe front larg și cu acelaș obiectiv: *nimicirea comunismului*. Să nu ne mărginim numai la adunare de dovezi ale împilărilor și ticăloșiilor săvârșite de comuniști, să nu ne legănăm cu gândul că „apa trece, iar pietrele rămân". Când va trece această apă?!

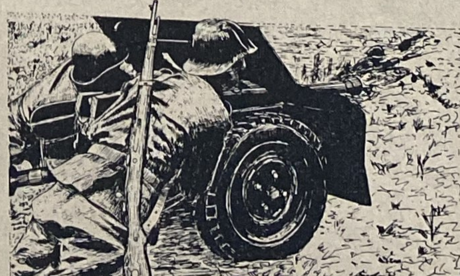
Milioanele de frați și suferințele unui neam întreg ne cer acțiuni imediate de salvare, cu utilizarea tuturor metodelor și — în primul rând — prin unificarea întregului exil românesc. Părinții, frații și surorile noastre ne cer să ne unim și să-i mântuim de robia comunistă. Este porunca neamului întreg!

Ion PUTNA

Un român evadat de curând din țara robită de comuniști.

«Noi nu trebuie să dăm locul în mâna vrăjmașilor, căci pământul acesta este frământat cu sângele moșilor și strămoșilor noștri.»

Miron COSTIN

Die Standarte

Realitäten

Ein Landsmann, der heute die Staatsbürgerschaft eines Landes besitzt, mit dem die Bukarester Regierung in besten Beziehungen steht und diese Beziehungen durch nichts trüben will- entschloß sich im Spätsommer 1967, eine Reise nach Rumänien zu unternehmen, im eigenen Wagen und nicht auf einer der bekannten, vom Touristenamt für westeuropäische Reisende empfohlenen Reiserouten.

Er wollte das Dorf besuchen, in dem er geboren wurde, wo er die Volksschule besuchte und wo seine Großeltern und Urgroßeltern begraben liegen.

Aus leicht zu erratenden Gründen können wir nicht genau sagen, wo dieses Dorf liegt. Es handelt sich jedenfalls um eine rein rumänische Gemeinde mit ca. 2000 Einwohnern, die vor dem II. Weltkrieg eine der reichsten Gemeinden des betreffenden Kreises war. Sie liegt in der Ebene, verfügt über eine sehr günstige Bewässerung und darum wurde hier früher, außer Ackerbau, sehr viel Gemüse- und Obstbau betrieben. Die Gemeinde ist nur ein paar Kilometer von der Kreisstadt entfernt.

Als unser Landsmann in seinem Geburtsort eintraf, war es längst dunkel und er sah nur seine Angehörigen an diesem Abend. Am nächsten Morgen wollte er sich das Dorf ansehen und alte Freunde treffen. Von seinem Elternhaus bis zur Ortsmitte sind es etwa 300 m. Als er aber aus dem Hause kam, brauchte er drei Stunden, bis er die Ortsmitte erreichte. Die Bauern standen Spalier und jeder wollte etwas fragen, über das Leben im Westen, was er verdiene, was er für das Auto bezahlt habe, wie lange man arbeiten müsse, bis man sich ein solches Auto kaufen könne etc. etc.

Er war verblüfft, wie mutig sich die Bauern äußerten. Er bekam sogar Angst und dachte, ein solches Vorkommnis werde für seine Angehörigen und für ihn selbst böse Folgen haben. So schwer es ihm auch fiel, sah er sich deshalb in die peinliche Lage versetzt, die Bauern in ihren Äußerungen nicht unterstützen zu können, die diese laut und ohne Scheu vorbrachten, nämlich, *daß der Zusammenbruch des Kommunismus bevorstehe und daß wieder der König und die „Herren" (Domnii) über Rumänien regieren würden.*

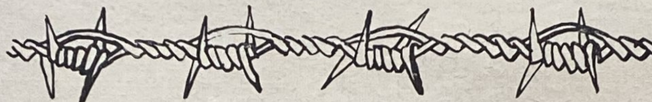
„Schau diese Hauptstraße", sagten die Bauern, „mit ihren verfallenen Häusern und den leeren Stallungen. Es sind genau wie früher 143 Hausnummern in dieser Straße, kein einziges neues Haus. Früher hatte jeder Hausbewohner zwei oder sogar drei Kühe und noch zwei Pferde dazu, und Schafe und Schweine ... Jetzt gibt es in der ganzen Straße nur *einen einzigen, der eine Kuh hat und im übrigen Dorf sind noch 6 Kühe.* Alle Dorfbewohner zusammen besitzen also noch 7 magere Kühe, wie es in der Bibel geschrieben steht. So weit haben uns die kommunistischen Funktionäre mit ihrer sozialistischen Landwirtschaft gebracht. Erzählt das im Westen, damit alle wissen, was Kommunismus bedeutet und damit alle wissen, warum wir so erbittert sind und überhaupt nicht verstehen können, warum einem solchen Regime durch großzügige Kredite und Maschinenlieferungen noch geholfen wird, damit es sich noch fester in den Sattel setzen und uns noch schlimmer unterdrücken kann ..."

Es war kaum ein Bauer dabei, der dem nicht zugestimmt hätte. Einer der ältesten unter ihnen drückte die allgemeine Empörung mit folgendem Satz aus: „Wir haben von den *Golani* genug und wir wollen nicht mehr von *Golani* regiert werden. Das wollen wir!" In rumänischer Sprache heißt „Golan" Flegel, Lümmel, Vagabund oder Lump.

Wenn manche Politiker über die Verhältnisse in den Ostblockstaaten und die Beziehungen dieser Staaten zum Westen sprechen, insbesondere wenn es sich um einen neuen Rückzug vor dem Kommunismus handelt, bemühen sie sich, die Öffentlichkeit an die durch den II. Weltkrieg entstandenen Realitäten zu gewöhnen.

Nun, wenn es um Realitäten geht, muß man auch diese Realität in Kauf nehmen: daß die rumänischen Bauern, trotz der forcierten Industrialisierung immer noch 64% der Bevölkerung Rumäniens, nicht mehr von Lumpen regiert werden wollen.

Traian ROVINARU

Mönche oder Polizisten?

Ein Korrespondent von „Stindardul" hat in diesem Sommer die Klöster *Cornetu* (36 km nördlich von Ramnicul Valcea), *Cozia* (ugf. 25 km nördlich von Ramnicul Valcea) und *Arnota* (ugf. 42 km westlich von Ramnicul Valcea) besucht.

Mit Ausnahme von Arnota, das während des Winters von 16 Mönchen bewohnt wird, verfügen die übrigen beiden Klöster über keine Mönche.

In das Kloster Cornetu werden während der Touristensaison 3 angebliche Mönche geschickt, von denen nur einer ein richtiger Mönch ist, nämlich einer von den 16 Mönchen von Arnota. Die beiden anderen sind zu diesem Zweck geschulte Staatsbeamte, die gut singen können und die nur im Sommer als Mönche verkleidet auftreten.

In Cozia, wo die Touristen 6 Mönche sehen können, sieht es ähnlich aus. Zwei der Mönche stammen aus Arnota und 4 sind als Mönche verkleidete Staatsbeamte, die mit den lithurgischen Antworten vertraut gemacht worden sind.

Griechenland und die angeblichen Retter der Demokratie

Am 21. April 1967 sollte eine sogenannte Wahlversammlung der linksgerichteten Parteien in Saloniki, das Signal zu einem allgemeinen, bis in jede Einzelheit vorbereiteten kommunistischen Aufstand geben. Für das weitere sollten die Volksdemokratien auf dem Balkan sorgen, mit gedrillten Terrorgruppen und mit Waffen. Was eine kommunistische Machtergreifung in Griechenland für die Atlantische Allianz bedeutet hätte, ist nicht schwer zu erraten.

Zum Glück für Griechenland und für Europa, machten mutige und erfahrene Offiziere einen Strich durch die kommunistische Rechnung. Ein meisterhafter, ausgezeichnet vorbereiteter Gegenschlag, machte alle kommunistischen Pläne zunichte und in wenigen Stunden saßen alle roten Rädelsführer und ihre Helfershelfer hinter Gittern. Alles geschah blitzschnell, ohne Zusammenstöße und ohne Blutvergiessen. Die größte Mehrheit des griechischen Volkes war damit einverstanden und atmete erleichtert auf. Kein Mensch versuchte, etwas gegen die Militärs zu unternehmen, die die Ordnung hergestellt hatten. Es gab nicht einmal einen symbolischen Widerstand. Jeder ging ruhig seiner Arbeit nach und pfiff auf die Appelle zur Rettung der sogenannten Demokratie, die von ausländischen Sendern ausgestrahlt wurden.

Seit diesen Apriltagen hetzen Presse, Rundfunk und Fernsehen in den „befreundeten" westlichen Ländern und besonders in der Bundesrepublik Deutschland, wo man nur zu gut weiß, in wessen Händen die Meinungsmacherei liegt, ständig gegen die griechische Militärregierung, geben Falschmeldungen und zeigen deutlich, wie unglücklich sie darüber sind, daß der Weg zur Volksdemokratie in Griechenland versperrt wurde. Wenn noch ein Beweis dafür erbracht werden müßte, für wen die Meinungsmacher in Deutschland arbeiten, dann wurde dieser Beweis jetzt erbracht. Mit Unterstützung von linksstehenden Intellektuellen und radikalen Funktionären der Gewerkschaften, werden unter den griechischen Gastarbeitern Clubs und rein kommunistische Zellen gebildet. In den Spalten von Abendzeitungen und anderen Boulevardblättern, werden Lobeshymnen auf den Genossen Theodorakis und auf die schwerreiche Kommunistin Melina Merkuri gesungen. Ein gewisser Vagelis Tsakiridis, angeblicher Dichter, wird zum „Faschistenopfer" proklamiert, weil er ohne einen gültigen Paß herumläuft und bekommt 6.500 DM geschenkt, als Preis der „Gruppe 47", deren Orientierung nach links all zu gut bekannt ist.

Gottseidank gibt es auch genug deutsche Stimmen, die diesen falschen Retter der Demokratie entlarven und die Öffentlichkeit über die wahren Verhältnisse in Griechenland, wo zur Zeit Ruhe und Ordnung herrschen, informieren.

Gegen diese schablonenhafte Hetzkampagne wendet sich auch die in deutscher Sprache in Buenos Aires erscheinende Wochenzeitung *„Deutsche Kommentare am Rio de la Plata"* und schreibt dazu:

„In den Geruch der Blasphemie gerät heutzutage jeder, der es wagt, auch nur einen Zweifel an den Vorzügen der auf das griechische Altertum zurückgeführten Demokratie zu äußern. Dabei stehen solche Zweifler keineswegs allein. Schon Anacharsis, der Skythenfürst, der Griechenland zu Zeiten Solons (640—560 v. Chr.), des allgemein als Erfinder der Demokratie geltenden griechischen Weisen, bereiste, stellte mit Befremden fest: ‚Bei den Beratungen der Griechen sind es Narren, welche entscheiden.' Aristoteles (384—333 v. Chr.), einer der größten Denker, den die Antike überhaupt hervorbrachte, zählte die Demokratie zusammen mit Oligarchie und Tyrrannis zu den drei schlechten unter insgesamt sechs von ihm definierten möglichen Regierungsformen, und empfahl eine aus Einzel-, Mehrheits- und Volksherrschaft gemischte Verfassung entsprechend den jeweiligen Umständen. Der deutsche Historiker Julius Schvarcz (1838—1900), der auch politisch als Mitglied des Deutschen Reichstages (bis 1894) eine nicht unbedeutende Rolle spielte, gelangte zu der Erkenntnis, ‚daß der Demokratie von Athen nicht die Stelle gebührt, welche der Wahn der Jahrhunderte derselben in der Geschichte der Menschheit einzuräumen beliebt'. Houston Stewart Chamberlain (1855 bis 1927), der große englische Geschichtsphilosoph und Deutschenfreund, spricht in seinen ‚Grundlagen des 19. Jahrhunderts' in bezug auf die griechischen Stadtstaaten von den ‚grausamen, kurzsichtigen, von Selbstliebe geblendeten, auf Sklavenwirtschaft und Müßiggängerei beruhenden Demokratien'. Und der blendende österreichische Kulturphilosoph jüdischer Abstammung, Egon Friedell (1878—1938), erklärte: ‚Der Denkfehler aller Demokratien, den schon Herodot klar erkannte, als er sagte, in ihnen werde die Mehrheit für das Ganze gehalten, hatte sich in Griechenland zu einer alles zerfressenden nationalen Wahnidee gesteigert'.

■ Trotz all dieser und vieler anderer einwandfreier Zeugen hat es die moderne Meinungsmacherei mit dem Abrakadabra der Massenmedien verstanden, die Demokratie zur heutigen Kuh unseres politischen Lebens zu machen. Wehe dem, der sie anzutasten oder auch nur schief anzusehen wagt! Mag es in einem Land auf demokratische Weise noch so sehr drunter und drüber gehen, so gilt es trotzdem als ehrbar und angenehm im ‚christlich-westlichen' Familienkreis.

Finden sich aber besonnene und verantwortungsbewußte Männer, die der Unordnung ein Ende und die kommunistischen Ruhestörer und ihre Mitläufer hinter Schloß und Riegel setzen, dann schreit der demokratische Massenchor auf: ‚Die Freiheit ist in Gefahr.' Als hätten wir nicht täglich das Beispiel vor Augen, daß diese Freiheit in der einen Hälfte der Welt im Namen der ‚Demokratie' so vollständig beseitigt wurde, daß sich die koexistenzwütigen Einweltler krampfhaft, wenn auch vergeblich bemühen müssen, nach Anzeichen ihres Wiederauflebens zu spüren und, da sie sie nicht finden können, solche den erfahrungsgemäß leichtgläubigen Massen des Westens vorzugaukeln.

In Südamerika sind wir den Schrei ‚Demokratie in Gefahr' nachgerade gewöhnt. Er erklang 1943, als eine achsenfreundliche Militärregierung in Argentinien die Macht ergriff, um das Land aus dem Krieg herauszuhalten. Er war erneut zu hören, als 1954 General Strössner Paraguay vom Rand des Chaos zurückriß. Er konnte nicht ausbleiben, als die Militärs 1962 in Argentinien und 1964 in Brasilien ihre linksliberalen und mit dem Kommunismus liebäugelnden Präsidenten davonjagten. Und es ist noch kein Jahr her, daß Argentinien erneut zum Objekt demokratischer Empörung von Washington bis Moskau wurde, weil seine Generale dem parlamentarischen Schlendrian ein Ende bereiteten und einen Präsidenten auf die Straße setzten, der nur die Inflations-Mähre in Galopp versetzt, alle anderen Staatsgeschäfte aber im Schildkrötentempo erledigt hatte. Doch nie war das Geschrei so groß wie in dem Augenblick, als sich etwas ganz Ähnliches auf dem Alten Kontinent selbst ereignete, und zwar ausgerechnet in dem Land, das als die Geburtsstätte der Demokratie gilt.

Die griechische Militärerhebung vom 21. April ist in der Tat die erste Revolution nach südamerikanischem Muster, die Europa erlebt. In der Art ihrer Durchführung und anfänglichen Zielsetzung weist sie eine geradezu frappierende Ähnlichkeit mit der argentinischen vom 28. Juni 1966 auf. Generalstabsfäßig minutiös geplant, schlagartig und energisch und daher ohne Blutvergießen durchgeführt, von der Bevölkerung ohne Widerstand, ja mit einer gewissen Erleichterung aufgenommen, setzte sie sich zum Ziel, den bedrohlichen Vormarsch des Kommunismus aufzuhalten, Ordnung, Ruhe und öffentliche Moral wiederherzustellen und auf dieser Grundlage das Land wirtschaftlichem Fortschritt und nationaler Unabhängigkeit zuzuführen. Die Demokratie wurde — in Argentinien wie in Griechenland — als auf diesem Weg hinderlich einstweilen beiseitegestellt. In der Sphäre von UNO und NATO hört man daher gegenüber Griechenland heute die gleichen gehässigen Töne, die im letzten Jahr Senator Javits und die ‚New York Times' gegen die Regierung Ongania in Argentinien anschlugen.

Es ist jetzt genau zwanzig Jahre her, daß die USA ihre erste militärische Auseinandersetzung mit dem aggressiven Sowjet-Imperialismus siegreich beendeten. Das war auf griechischemBoden und lange vor den Kriegen in Korea und Vietnam. Kommunistische EAM-Verbände hatten sich unter Ausnutzung des deutschen Rückzuges vom Balkan 1944 mit den ihnen vom Westen gelieferten Waffen in den Besitz Athens gesetzt. Reguläre englische und nordamerikanische Verbände unter dem USA-General van Fleet brauchten drei Jahre, um sie mit Hilfe des antikommunistischen Heeres nie-

(Fortsetzung auf Seite 8)

Kommunistische Aktion unter den Gastarbeitern

Die illegale kommunistische Tätigkeit, die in den Reihen der Gastarbeiter in der Bundesrepublik Deutschland betrieben wird, ist im Anwachsen.

Die illegale Organisation der spanischen K. P. verfügt über 60 regionale Organisationen, die der griechischen K. P. hat 350 Agitatoren eingesetzt, die überall Zellen bilden. Die italienische K. P. ist sogar mit über 700 Agitatoren vertreten. Nicht weniger als 27 kommunistische Zeitungen werden unter den Gastarbeitern verteilt, nämlich in spanischer, griechischer und türkischer Sprache.

Wichtiges Propagandamaterial, das aus Ostberlin kommt, wird ständig verteilt. Eine Sonderabteilung, die den Namen »Arbeit im Westen« führt, sorgt dafür. Für wichtige Aktionen unternehmen kommunistische Funktionäre aus der SBZ Propagandareisen in die Bundesrepublik.

Die kommunistische Tätigkeit innerhalb der türkischen und portugiesischen Gastarbeiter, die bis jetzt sehr relatv war, hat ebenfalls in der letzten Zeit sehr zugenommen. Türkische und portugiesische Gastarbeiter bekommen jetzt per Post regelmässig kommunistische Schriften. Einige dieser Gastarbeiter wurden vor kurzem eingeladen, an Schulungskursen in der Sowjetzone teilzunehmen.

(Aginter-Presse, Lissabon)

Heimatverdrängtes Landvolk in Jockgrim

Wenn sich aktive Verbände und Dienststellen zu einer Zusammenarbeit bereitfinden, dann bleibt der Erfolg nicht aus. Eine solche Zusammenarbeit besteht seit langen Jahren zwischen dem Verband „Heimatverdrängtes Landvolk" in Karlsruhe und der Geschäftsstelle Neustadt der Deutschen Gesellschaft für *Landentwicklung*.

Unter Leitung des Vorsitzenden des Landesverbandes Baden-Württemberg, Herrn Paul *Krienitz*, besuchten etwa 40 Personen am 7. Oktober *Jockgrim*, eine Gruppenaussiedlung landwirtschaftlicher Nebenerwerbsstellen für Heimatvertriebene und Flüchtlinge. Verschiedene Mitglieder des Ortsverbandes Karlsruhe wohnen bereits in Jockgrim bzw. errichten jetzt ihre Siedlerstellen.

Die Gruppensiedlung entsteht in 3 Bauabschnitten: Für *Bauabschnitt I* wurde von der *Landentwicklung* ein Gelände von 1,5 ha für 16 Siedlerstellen angekauft. Der Baubeginn lag zwischen August bis Oktober 1965; 1966 waren alle Häuser bezugsfertig, die Baukosten abgerechnet. Im Frühjahr 1967 wurde mit dem Bau der Kanalisation begonnen, bis Jahresende werden die festen Zufahrtsstraßen fertiggestellt und die Gesamtkosten abgerechnet sein. In schmucken Häusern, schön eingegrünt, fanden heimatvertriebene Landwirte ein neues behagliches Zuhause.

Der *Bauabschnitt II* sieht am „Oberen Ziegelberg" die Errichtung von 29 Siedlerstellen auf einem 3 ha großen Gelände vor, Bauplätze von mindestens 800 qm. April 1967 war Baubeginn; z. Zt. sind 15 ein- und zweigeschossige Häuser im Bau.

Der Bebauungsplan für den *Abschnitt III*, der auf 4 ha Fläche etwa 100 Siedlerstellen aufnehmen soll, wartet auf die Genehmigung. Hier können noch Bewerber mit guter Antragsberechtigung untergebracht werden.

Ein Muster beispielhafter Zusammenarbeit und vorbildlicher Betreuung nannte Herr Krienitz die Gruppensiedlung Jockgrim. An der Besichtigung nahm auch die Deutsche Gesellschaft für *Landentwicklung*, vertreten durch Herren der Zentrale Bad Homburg und der Geschäftsstelle Neustadt, teil.

Zu der bevorstehenden Konferenz der K. P. Rumäniens

Am 5. und 6. Oktober 1967 trat das Plenum des Zentralkomitees der rumänischen kommunistischen Partei erneut zusammen.

An erster Stelle befaßte sich dieses Plenum mit der Wirtschaftslage und mit der Tatsache, daß nicht nur die Bauern nicht mehr für den sozialistischen Staat arbeiten wollen, sondern auch die Arbeiter aller Industriezweige, auch die bis heute immer als beispielgebend angeführten Arbeiter der Erdölindustrie. Im Gegensatz zu allen amtlichen Angaben, ist die Erdölproduktion Rumäniens in der letzten Zeit erheblich gesunken, trotz intensiver Ausbeutung und trotz der neuen Ölfelder in Oltenien und in der Gegend von *Videle*, etwa 70 km westlich von Bukarest.

Die Industrie leidet unter dem Mangel an geschulten Kader und am Bürokratismus. Die Inspektionskommissionen, die in diesem Sommer in alle wichtigen Betriebe geschickt wurden, konnten feststellen, daß in vielen dieser Betriebe auf fünf Arbeiter drei Bürokräfte kamen. Außerdem verrostete in manchen Betrieben kostbares, aus dem Westen importiertes Ausrüstungsmaterial im Freien, oder war am falschen Platz montiert, eben weil die geschulten Kader fehlen. Als Folge der niedrigen Löhne sind die Arbeiter an der Produktion überhaupt nicht interessiert und vollkommen apathisch geworden. Die kommunistische Führung will deshalb, zum fünften oder sechsten Mal innerhalb von zwei Jahren, neue Direktiven für die Planung der Volkswirtschaft herausgeben und das Lohnsystem verbessern, so daß bis 1970 alle Löhne um 25% erhöht werden.

Was das Plenum des Z. K. am 5. und 6. Oktober beschlossen hat, wird durch eine "Nationale Konferenz der rumänischen Kommunistischen Partei" bestätigt, die für den 6. Dezember nach Bukarest einberufen wurde. Die Einberufung dieser Konferenz läßt den Schluß zu, daß nicht nur Wirtschaftsmaßnahmen und die angekündigte neue administrativ-territoriale Organisation des Landes ratifiziert werden sollen, sondern auch andere Beschlüsse.

Im Zuge der Verwaltungsreform werden die heutigen Regionen verschwinden, auch die sog. Autonome Ungarische Region. Rumänien wird wieder, wie früher, in Regierungsbezirke (judetze) eingeteilt, allerdings nicht in so viele wie einst; 40 bis 50 solcher Judetze sind vorgesehen. Die Regierungsbezirke werden von einem *Präfekten* und die Gemeinden von einem *Primar* (Bürgermeister) verwaltet.

Der Gipfel der Unverfrorenheit

Unter diesem Titel befaßt sich die in Paris erscheinende rumänische Zeitung *La Nation Roumaine*, in ihrer Nummer 241, mit der Wahl von Corneliu Manescu zum Sitzungsabschnittspräsidenten der Vereinten Nationen. *La Nation Roumaine* ist das Organ der drei rumänischen demokratischen Parteien, darunter der Sozialdemokratischen Partei, und kann nicht unter den Verdacht geraten, irgendeine radikale Linie zu vertreten.

»Der Außenminister des stalinistischsten aller Regime der unterjochten Nationen, ein ehemaliger **Politruk** der rumänischen Armee, der als solcher in Moskau ausgebildet wurde, wird jetzt zum Präsidenten eines Sitzungsabschnittes der Vereinten Nationen gewählt, nämlich ohne Konkurrent.

In seiner Intronisierungsrede behauptete der charmante Mann, daß die jüngsten internationalen Krisen von der »Mißachtung des unveräußerlichen Selbstbestimmungsrechtes der Völker« kämen. Und um deutlicher zu werden, sagte der Betreffende weiter: »Es gibt nicht gefährlicheres, nichts kostspieligeres und gleichzeitig auch wirkungsloseres, als anderen Völkern von außen aus, Lösungen aufzuzwingen, nämlich durch Gewalt und unter Mißachtung des Willens der Betroffenen.«

Tatsächlich wurde von außen, durch die Gewalt der sowjetischen Streitkräfte und unter Mißachtung ihres Willens, den Völkern Mittel- und Osteuropas das kommunistische Regime aufgezwungen.

Die Regierung, der der neue Präsdent angehört, verletzt seit mehr als 20 Jahren das Selbstbestimmungsrecht des rumänischen Volkes. Diese Regierung verbietet dem rumänischen Volk, das gewünschte Regime und die gewünschten Führer selbst zu wählen. In Wirklichkeit ist dies der tatsächliche Grund der europäischen Spannung. Aber wenn sich einer als Verteidiger der elementaren Grundrechte entpuppt und beansprucht, der Welt Unterrichtsstunden zu geben, der in seinem eigenen Lande die Grundrechte mit Füßen tritt, so ist das der Gipfel der Unverfrorenheit.

Ist das nun Unverschämtheit, Zynismus oder einfach Gedankenlosigkeit?

Man bedenke, daß die 113 Delegationen der Mitgliedstaaten ihm zuhörten, ohne sich zu rühren, ohne mit dem Finger auf den Lügner zu zeigen, ohne vor Empörung hinauszuschreien!

Man kann sich nur fragen, was aus dieser Organisation der Vereinten Nationen, die schon jetzt so zerbrechlich und ohnmächtig ist, nach diesem Verzicht auf die Ethik ihrer Charta und nach dieser Verabschiedung der Moral jedes anständigen Menschen, noch werden soll.«

„Friedliche Koexistenz" bedeutet Selbstmord für den Westen.

Griechenland und die angeblichen Retter der Demokrätie

(Fortsetzung von Seite 7)

derzukämpfen. Damals waren die von Stalin hereingelegten USA noch bereit und auch in der Lage, den sowjetischen Welteroberungsplänen wirksam zu begegnen. Die griechischen Offiziere, die ihnen vor zwanzig Jahren dabei halfen, machten jetzt ihre Revolution und nehmen die Schlüsselposten der neuen Regierung ein. Ihr Selbstbehauptungswille gegenber dem Kommunismus hat sich nicht verändert. Sie machten das auf dem Balkan rings von ‚Volksdemokratien' umgebene Griechenland zum europäischen Eckpfeiler der NATO. Sie ließen sich nicht von der ‚wunderbaren Wandlung' des Kommunismus überzeugen, die Churchill und Roosevelt ihnen schon während des Krieges hatten aufschwatzen wollen. Der dreijährige Bürgerkrieg auf eigenem Boden hatte sie gegen diesen demokratischen Kinderglauben gefeit. Sie sahen die Stärke der griechischen Wehrmacht und die Stabilität des von dieser gestützten Thrones *als die beste Garantie gegen jeden kommunistischen Eroberungsversuch von innen oder von außen an.*

■ Das griechische Wort ‚demokrateia' besagt nichts anderes als Volksherrschaft. Es gibt heute Monarchien wie die spanische oder griechische, die der von Perikles (um 500—429 v. Chr.) verwirklichten ‚demokrateia' als der Regierung eines Einzelnen mit Zustimmung und zum Wohle des Volkes weit ähnlicher sind als die angelsächsische ‚democracy' mit ihren zwei, vom gleichen unsichtbaren Kern gesteuerten großen Parteien oder die Einparteiendiktatur der sowjetischen ‚Volksdemokratie'.

Der Jakobiner-Klub mit seiner phrygischen Mütze und das gummiartige Schlagwort von ‚Freiheit — Gleichheit — Brüderlichkeit' gehören nicht von ungefähr zu den Essenzen der angelsächsischen ‚democracy' wie der kommunistischen ‚Volksdemokratie'. Sie haben mit der idealen ‚demokrateia' nur gewisse äußere Formen gemeinsam. Diese wurden unter Berufung auf das perikleische Vorbild heiliggesprochen, um die darunterverborgene Gestalt sakrosankt und unangreifbar zu machen. *Darum werden die sogenannten Demokraten in aller Welt so böse, wenn irgendwo, wie jetzt in Griechenland, das demokratische Gewand zerrissen wird und darunter eine alles andere als klassisch schöne Gestalt zum Vorschein kommt.*

Auch diese Situation hat Goethe seherisch vorausgeahnt. In seiner Auseinandersetzung mit Winckelmanns Neuhumanismus läßt er Faust begehrlich nach Helena greifen. Doch sie entschwindet. Was er in der Hand behält, ist nur ihr Gewand. Das ist das Schicksal Winckelmanns wie unserer Zeit. Er wollte die Klassik wieder herbeizaubern und schuf doch nur das Surrogat des Klassizismus. Wir sehnen uns nach ‚demokrateia' und bekommen ‚democracy'."

Zum Tode von Paul Rassinier

Am 28. Juli 1967 starb in Frankreich der ehemalige sozialistische Abgeordnete von Belfort der französischen Nationalversammlung Paul Rassinier.

Während des II. Weltkrieges K. Z.-Insasse von Buchenwald und Dora, beschrieb er mit viel Mut und als vollkommener Ehrenmann die wahren Verhältnisse in den deutschen Konzentrationslagern, entlarvte eine Anzahl von Lügnern, darunter auch Hochhut mit seinem zweckgebundenen Theaterstück »Der Stellvertreter« und wurde darum das Angriffsziel aller möglichen »Widerständler« und sogenannten Vertreter des Weltgewissens.

Dagegen gewann er viele Sympatien in den nationalgesinnten Kreisen aller europäischen Länder, die ehrende Nachrufe, die ihm von dieser Seite anläßlich seines Todes gewidmet wurden, sind ein Beweis dafür.

Über Paul Rassinier hat auch das in Frankfurt erscheinende Informationsbulletin »Studien von Zeitfragen«, folgende zutreffende Zeilen geschrieben:

»Paul Rassinier war pazifistischer Sozialist; als Führer einer weitverzweigten nicht-terroristischen Résistance-Gruppe wurde er 1941 von der Gestapo inhaftiert und in ein deutsches Konzentrationslager gebracht, das er 1945 als Vollinvalide verließ. Seither untersuchte er aufgrund eigener Erfahrung und in quellenkritischen Studien die Verhältnisse in den deutschen Konzentrationslagern sowie den tatsächlichen Umfang der Opfer der nationalistischen Judenpolitik. Seine dokumentarisch belegten Forschungsergebenisse differierten zu den Angaben der bislang geübten publizistischen und zeitgeschichtlichen Darstellung genannter Themen . . . Rassiniers Bücher wurden in national-nonkonformistischen Verlagen veröffentlicht und fanden bei den Nationalen erheblichen Widerhall. Mehrfach sprach Rassinier über seine Forschungsarbeit in öffentlichen Versammlungen. Wiewohl sich Paul Rassinier als Anwalt der Deutschen verstand, *untersagte ihm die Bundesregierung als 'unerwünschtem Ausländer' die Einreise, als er in seiner Eigenschaft als Pressevertreter und Sachverständiger zum Frankfurter Auschwitzprozeß fahren wollte.«*

Wir kämpfen für die Freiheit, nicht für die „Liberalisierung".

Wird Finnland eine direkte Autostraße durch das Baltikum nach Westeuropa erhalten?

Kaum beachtet von der Öffentlichkeit, wurde vor kurzem in Moskau mit einer finnischen Regierungsdelegation ein Übereinkommen betreffend den Autofährenverkehr zwischen Helsinki und Tallinn geschlossen. An dieses Übereinkommen nun knüpfen die Finnen die Hoffnung, es werde eine direkte Autoverbindung durch das okkupierte Baltikum, durch Polen und die Zone, nach Westeuropa ermöglichen.

Die finnischen Hoffnungen basieren auf der Tatsache, daß eine ganze Reihe von Ostblockländern, wie Jugoslawien, Bulgarien und Rumänien, ihre Devisenknappheit u. a. durch den Aufbau einer großangelegten »Touristen-Industrie« beheben wollen und sie sagen sich ,daß auch die Sowjetunion sich diese Gelegenheit nicht entgehen lassen wird, ausländische Devisen ins Land zu bekommen. Der von den Finnen erhoffte »baltische Korridor« würde dem Touristenverkehr nach der Sowjetunion einen wesentlichen Anreiz geben, den Finnen aber den langen und teuren Weg über Schweden und Dänemark ersparen, den sie heute einschlagen müssen, um nach Westeuropa zu gelangen.

Insbesondere würde diese direkte Verbindung über Tallinn den finnischen Warenverkehr fördern. Vorher müßten allerdings, nach Meinung der finnischen Spediteure, das russische Sichtvermerksverfahren und die Zollformalitäten, die heute langwierig und kompliziert sind, abgeändert werden, damit sich der vierstündige LKW-Transport von Helsinki nach Tallinn und die Wartezeit im Fährenhafen lohnen, auch die Genehmigung zur Weiterfahrt von Tallinn müßte in der Weise geregelt werden, daß sich dadurch keine große und vor allem ungenaue Zeitverzögerung ergibt.

Eine völlig unbekannte Größe in dieser finnischen Kombination ist die Beschaffenheit der baltischen Straßen. Auch das finnische Reisebüro »Lomamatka«, das den Touristenverkehr zwischen Helsinki und Tallinn regelt, kann über diesen Punkt keine Auskunft geben, denn die Beförderung der ausländischen Reisenden durch die baltischen Staaten wird allein durch Autobusse des sowjetischen Reisebüros »Intourist« durchgeführt.

Die über 600 km lange Straße Tallinn—polnische Grenze müßte also, soll der Transitverkehr tatsächlich, wie in dem Moskauer Übereinkommen vorgesehen, zustande kommen, in einen einigermaßen befriedigenden Zustand versetzt werden und sie müßte außerdem mit der entsprechenden Anzahl von Tankstellen und Reparaturwerkstätten versehen werden, denn es ist bekannt, daß man schon in den Städten des Baltikums, wie Riga und Tallinn, kaum eine Tankstelle oder Reparaturwerkstatt findet, auf dem Lande existieren solche Einrichtungen überhaupt nicht. Und es ist sehr zweifelhaft, ob die Okkupationsbehörden bereit sind, entlang der Straße einen Autodienst einzurichten und diesen mit Ersatzteilen für westeuropäische Automarken zu versehen.

So wird die Angelegenheit wahrscheinlich darauf hinauslaufen, daß die Finnen selber für eine entsprechende Straße, für Tankstellen und Werkstätten werden sorgen müssen, um sich das Recht zu erwerben, diese Verbindung zu benützen, wie dies auch im Falle des Saima-Kanals der Fall gewesen ist.

J. ADILA

Stindardul

808 FÜRSTENFELDBRUCK
JÄGERSTRASSE 17

Leidtragendes Osteuropa

In einem Artikel des Informationsbulletins „New Exchange" (Brüssel, Nr. 165/1967, antikomm.) wird festgestellt, daß Osteuropa nun das in Ägypten zerbrochene Prozellan bezahlen muß. Es heißt da:

„Ein türkischer Exporteur erzählt, daß er im Laufe eines Aufenthalts in einem polnischen Hafen ein polnisches Schiff, beladen mit allen Arten von Waren, sah, das nach Alexandrien auslief. Ein Pole, sein Geschäftspartner, Abgeordneter einer staatlichen Organisation, gab ihm diese Information. Der Türke fragte ihn daraufhin, wie die Regelung bei diesem Geschäft wäre und was er dafür als Gegenwert erhalte. Der Pole dachte nach, aber da er die türkische Haltung gegenüber dem Kommunismus kannte, antwortete er lächelnd: ‚Als Gegenwert? Wenn wir Glück haben, das Schiff . . .'

Dies ist eine Anekdote, die die im übrigen dramatische Situation der von Moskau satellisierten Länder kennzeichnet.

Es sind Polen, die Tschechoslowakei und die Sowjetzone, die gezwungen sind, allein im Monat Juni Ägypten 13 Millionen ägyptische Pfund zur Verfügung zu stellen.

Boumedienne ist ein neues Opfer. Auf Verlangen Moskaus ist er gezwungen, Ägypten das Erdöl zu liefern, das diesem fehlt, seitdem die Ölquellen von Sinai von den Israelis ausgebeutet werden. Boumedienne wird gezwungen sein, das Los seines Freundes Nasser zu teilen, der durch seine Geschäfte mit dem kommunistischen Block sein Land in denselben Bankrott gestürzt sieht, in dem sich auch die Länder des kommunistischen Blocks befinden und der allgemein geworden ist. Algerien, das vom französischen Geld lebt, wird an dem Tag, da die Regierungsgewalt in Paris in andere Hände übergeht, dieselbe Not kennenlernen, die Ägypten schon kennt, seitdem es sich als sozialistisches Land erklärt hat."

Von den Ost-West-Kontakten profitiert nur der Kommunismus.

Puțină genealogie

Arătam că „princesse Bibesco" a trecut cu arme și bagaje în lagărul „socialist" (cum scrie *Le Monde*, fără ghilimele). Nu ne-am ocupat nici de heraldică nici de arhondologie. Toate la rândul lor. Firește, nu vom scrie despre descendența fabuloasă — din Jupiter — a „nimfei" si nici de spre tehnica înrudirii cu lord Byron. (Se pare că poetul englez și-a dat sufletul la Misolonghi în brațele unei Mavrocordatos, străbunica unei mătuși, vară a treia cu domnița noastră). Să coborîm pe terenul sigur al spițelor valahe.

Marthe Bibesco, née Lahovary. Să vedem: „Un Iancu Lahovari apare la 1821 ca boier de tot nou, purtând titlu de stolnic (. . .) După știința familiei, care a avut un mare noroc în vremurile constituționale, Iancu, mai departe de care nu merge genealogia, ar fi trăit până la 1854, dar părerea că Manolachi, zis Cupariul, ar fi fost Caimacam al Craiovei la 1804 e, firește, greșită. Caimăcămia olteană nu se dădea decât unor boieri mari înrudiți cu Domnii. În 1803 o avea Costache Caragea, iar în 1805 era s'o aibă Mihalachi Manu" (N. Iorga, *Studii și documente*, vol. 8 p. LVI)

Asta în ce-i privește pe Luki, alias Lahovary. Mai departe: „Boieri gorjeni, din cei mărunți, Biceștii se ivesc cu un Tudor, care trăiește în al XVII-lea veac. Ștefan, care ajunse paharnic, luă o femeie foarte vrednică Maria. Ei au un fiu Dumitrachi care e tatăl lui Barbu Știrbei(adoptat Știrber) și al lui Gheorghe Bibescu — ambii viitori domni regulamentari" (N. Iorga, op. cit. p. XV)

Deci linia Luki-Lahovary își urcă genealogia până la Iancu în 1821, iar linia Bibescu — de autentici dar obscuri boierinași pe care un Hagi Stan Jianu îi considera inferiori lui (N. Iorga p. 23) — ajunge până la Tudor din secolul al XVII-lea.

Le reste est littérature, Madame.

